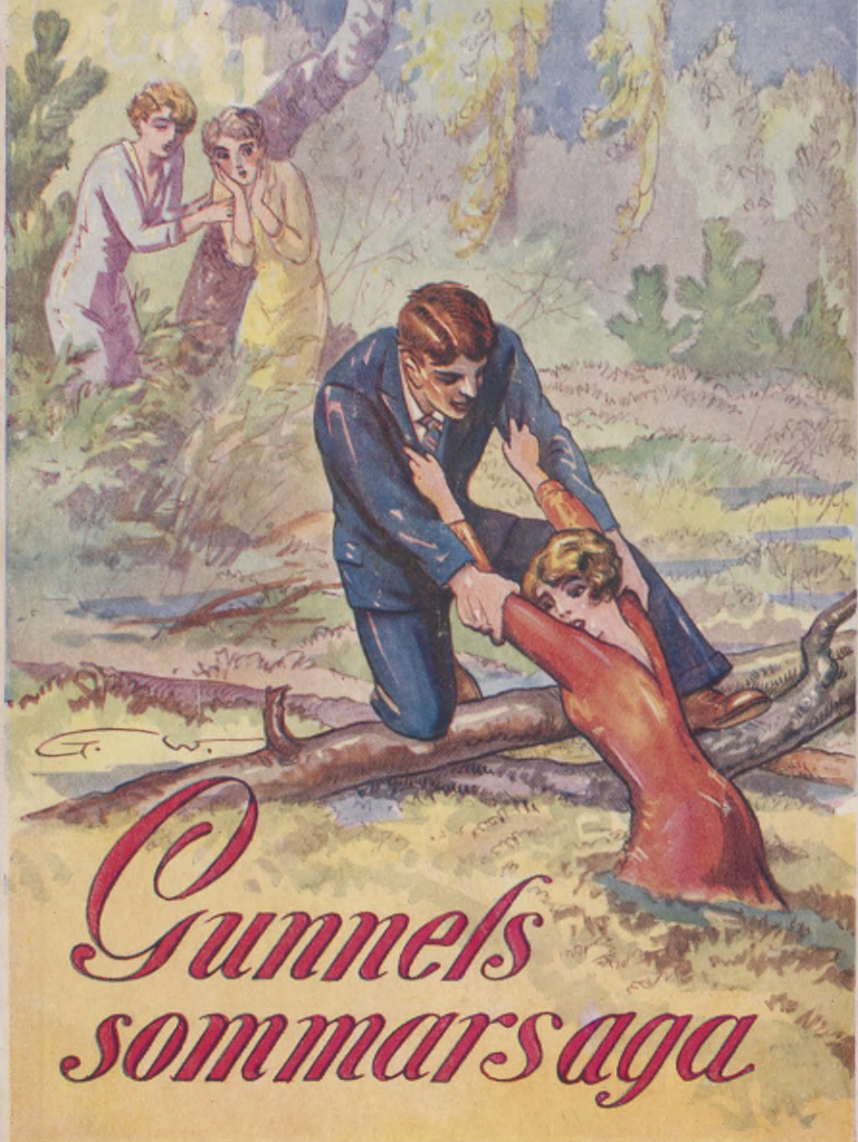

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER
KERSTIN WENSTRÖM

*Sunnels
sommarsaga*

Allmänna Sektionen

Pedag.
Sv.
Barnb.

So. 44
1091

Härta Björkman.

Handwritten text, possibly a title or page number, located at the top center of the page. The text is faint and difficult to decipher.

KERSTIN WENSTRÖM
GUNNELS SOMMARSAGA

REVISED EDITION
OF THE

KERSTIN WENSTRÖM

GUNNELS SOMMARSAGA

FÖRFATTARINNA TILL: »BARNEN PÅ BÖLJENÄS»

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

REKONSTRUKTION
AV
SVEVENS
SÖMMARSTUGA
FÖR
SVEVENS
SÖMMARSTUGA

B. Wahlströms Förlagstryckeri - Stockholm 1930.

GUNNELS SOMMARSAGA

I.

GUNNEL SLUTAR SKOLAN.

Det var en strålande junidag. Från flickläroverket i staden strömmade flickorna ut, glatt pratande. Det hade varit avslutning, och det härliga sommarlovet vinkade. Blott några få av hela svärmen deltog ej så intensivt i den allmänna glädjen. Antingen hade de fått underbetyg i ett eller ett par ämnen och måste läsa under sommaren, eller också hade de inga utsikter att få komma ut på landet under den varmaste tiden.

Bland dessa senare var Gunnel Grane, en sjuuttonårig blondin med regelbundna drag och mörka ögon. Hon var rak och välväxt men något mager och blek. Nå, detta senare kunde bero på hennes flitiga läsning under det sista

året i skolan och skulle nog bli avhjälpt, då hon fick vila åtminstone under sommarmånaderna.

Hon gick nu gatan fram i sällskap med två kamrater, Elsa och Brita, vilka endast pratade om sina sommarplaner. Den ena skulle resa med sina föräldrar till en badort på västkusten, den andra till släktingar på en stor egendom i södra Sverige.

— Nå, än du då, Gunnel, vart skall du ta vägen? frågade slutligen Elsa, som tyckte de hade försummat Gunnel litet.

— Jag — jag skall stanna hemma hos mamma, som väl behöver mig.

— Ska du inte alls lämna staden?

— Nej, inte som jag vet. Mamma har varit sjuk hela vintern och varken orkar eller har råd att resa någonstans.

— Nåja, ni bor ju så lantligt och vackert, så ni kan vara mycket ute, inföll Brita.

De hade nu kommit in på en mindre gata, som gick rätt ned till det område, där Gunnels hem var beläget, och flickorna skildes åt med många önskningsom en rolig sommar.

Gunnel fortsatte ensam den bit, som återstod av gatan, innan hon kom till villaområdet.

Marken där hade fordom varit en stor park och trädgård tillhörande en gammal gård, Udden, som fått sitt namn av att den låg på en udde, just där ån, vilken flöt genom staden, gjorde en stor bukt.

Gunnels far hade i hennes späda barndom köpt Udden med tillhörande område och hade så småningom styckat detta till villatomter, vilka blivit fördelaktigt sålda och vackert bebyggda.

På grund av svag hälsa hade han måst avstå från sin verksamhet som ingenjör, och de sista åren före hans död hade familjens tillgångar uteslutande bestått av vad tomtförsäljningen hade inbragt. Själva hade de behållit det gamla huset längst ned på udden.

Det var nu ungefär ett år sedan Gunnels far hade dött, och när boet var utrett och faderns livförsäkring blivit utbetald, hade de fått så pass mycket att leva på om året, att de med stor sparsamhet kunde dra sig fram. De hade beslutat att sälja Udden och till hösten flytta till huvudstaden, för att Gunnel där skulle få tillfälle att gå igenom en eller annan kurs för sin vidare utbildning. Hon tänkte sig att bli korrespondent på ett större kontor, varför hon ville lära sig stenografi och öka på sina språk-

studier, för vilka hon hade avgjord fallenhet och stort intresse.

Men det var högst osäkert om det kunde gå att sälja Udden. Man hade nog redan försökt, men trots det vackra läget förblev det gamla huset svårsålt.

På långt håll kunde hon se modern sitta på verandan och vänta på hennes ankomst. Själv hade fru Grane ej kunnat vara närvarande vid dotterns avgång från åttonde klassen på grund av sin klenhet och svårighet att röra sig efter en långvarig reumatisk feber under vintern. Hon satt nu den varmaste tiden på dagen ute, väl insvept i filter för att invänta sin dotter.

Gunnel vinkade glatt, när hon kom till grinden och satt snart vid moderns sida.

— Välkommen, min käraste flicka! Vad jag längtat efter dig! Nå, hur är det med betyget?

— Det är så bra det kan vara, och jag är väldigt glad. Högsta betyget i svenska och de tre utländska språken, och i alla de andra ämnen godkänt.

— Jag gratulerar dig av hela mitt hjärta, min lilla tös. Och nu skall jag tala om något glädjande för dig.

— O, mamma, vad är det?

— Jo, medan du var i skolan har jag fått brev från en ungdomsvän till din far, som är bosatt i Amerika. Han säger sig ej förrän nyligen ha fått veta om sin väns frånfälle och sänder mig en check på femtusen kronor, utgörande en gammal skuld till din far, som han ej förut haft tillfälle att betala.

— Ah!

— Ja, det var ju snällt av honom, att han verkligen skickade dessa pengar, och det får vi riktigt tacka honom för i ett brev med det snaraste.

— Det kom ju alldeles som sänt från skyn. Nu kan lilla mamma få resa bort och riktigt sköta sig i sommar. O, vad jag är glad!

— Men hur tror du det då går med dina studier till hösten?

— Å, alltsammans behöver väl inte gå åt till resan, och vi får nog Udden såld skall mamma få se.

— Det är just inte så lätt i dessa tider, men vi får väl försöka än en gång. Den snälla häradshövdingen gör nog sitt bästa.

— Ja, och vi ska riktigt klappa om honom. Men mamma, vart tycker du att vi skall resa?

För naturligtvis skall jag också följa med för att sköta om dig och vara dig till sällskap.

— Ja visst, min vän, utan dig skulle jag nog inte trivas.

— Vi får lov att hitta på något riktigt bra ställe, tyckte Gunnel. Men får det inte lov att vara där du kan få fortsätta med dina bad?

— Anej, det är inte alldeles nödvändigt. Det skadar ej att vila från baden några veckor. Huvudsaken är att få ombyte på luft och litet omväxling. Jag är ju redan så mycket bättre.

— Tänk att vi ska ut och resa! Vad jag är spänd på vart det blir. Har du ingen idé alls?

— Jo, lilla Gunnel, det har jag verkligen. Du vet, min goda vän, Beda Anteson, som varit här och hälsat på oss några gånger? Sedan hon blev änka har hon ett pensionat uppe i Norrland. Det skall ha ett förträffligt läge vid en av de stora älvarna och ligger skyddat för alla nordliga vindar. Där är vackert och härlig luft efter vad hon sagt.

— O, mamma, så förtjusande!

— Jag tror nog, återtog modern, att hon gärna gör ett fördelaktigt pris för oss för gammal vänskaps skull. Jag skall skriva till henne och fråga om hon har något ledigt rum.

— Men gör det helst genast, mamma.

— Ja, kanske redan i afton.

— Då kan vi ha svar om ett par tre dar. Ack, vad det vore roligt om mamma kunde bli riktigt bra igen.

— Det skall vi väl hoppas. Nödvändigt är det också, ty när vi kommer till Stockholm, får vi inte ha något fast hembitråde, utan där skall jag sköta vårt lilla hem själv med hjälp endast för någon gång.

— Kommer tid, kommer råd, sade Gunnel snusförnuftigt.

— Ge mig din arm nu, min flicka, så går vi in. Jag tror nog att Dora har middagen färdig.

Gunnel tog filtarna på ena armen och bjöd modern den andra, och så gingo de in i huset.

Man såg genast att byggnaden ej blivit inredd i detta århundradet, kanske inte ens i det förra. Men den ursprungligen stora förstugan hade blivit avdelad med en vägg med glasdörrar till en tambur och till trappan, som förde upp till övre våningen.

Innanför tamburen var ett större rum, som användes till vardagsrum och hade utsikt till ån genom tre höga fönster.

Mor och dotter gingo genom detta och in i matrummet till höger, där ett med anledning av dagen festligt middagsbord var dukat med blommor. Och här slog de sig nu ned till en enkel men glad middag på tu man hand. Att samtalet kretsade om den tilltänkta resan, som så hastigt blivit beslutad, var givet.

II.

PENSIONATET.

Det dröjde inte många dagar, innan det kom brev från fru Anteson att hon med glädje ville ta emot sin gamla vän och hennes dotter. Hon hade helst velat hava dem som icke betalande gäster, men som hon ej hade tillfälle därtill, skulle hon göra det så billigt som möjligt för dem, och de skulle få ett stort soligt rum, som just blivit ledigt på grund av återbud. Hon slutade sitt brev med de hjärtligaste välkomsthälsningar.

Gunnel var i sjunde himmeln. Inte blott att hon själv skulle få komma ut och se nya trakter och nya människor, utan hennes älskade mor hade enligt läkarens utsago all utsikt att återvinna hälsa och krafter i den höga rena luften.

Förberedelserna påskyndades, ty de ville gärna komma några dagar före midsommar,

innan alltför många andra gäster hunne anlända.

Utrustningen för de båda damerna var enkel och snart undanstökad. Det var egentligen Gunnel, som skulle ha ett par klänningar utom den hon redan fått till skolavslutningen. Fru Grane ville ha sin dotter så fin som hennes tillgångar tilläto; för egen del skaffade hon sig ej så mycket.

Så var då resdagen inne. Huset var i ordning för stängning några veckor, jungfrun permitterad och bilen, som skulle föra resenärerna till stationen, stod utanför dörren.

Resan hade nog gått fortare med nattåg, men Gunnel var ivrig att se så mycket som möjligt av de trakter de skulle resa igenom, och fru Grane tyckte det gick lika bra att ta dagtåg. Men de hade en dryg dagsresa framför sig.

Lyckligtvis var det långa stunder rätt god plats i kupén, så att Gunnel kunde förmå sin mor att sträcka ut sig för att vila ett par gånger. Hon var outtröttlig i att göra det så bekvämt som möjligt för henne.

Själv var hon livligt intresserad av de för henne nya trakter de passerade.

Vid åttatiden på aftonen voro de framme

vid den station, varifrån bil hämtade till pensionatet.

Fru Anteson tog emot dem på trappan på gammalt hederligt herrgårdsmanér och förde dem genast till deras i övre våningen belägna rum.

Gunnel blev hänförd över den bedårande utsikten från fönstren över älven och höjderna däromkring, och på avstånd hördes bruset av en fors.

Som det blivit sent och fru Grane var mycket trött efter resan, bad hon att få litet te och smörgås upp till rummet, och Gunnel föredrog att göra henne sällskap i stället för att ensam möta en massa obekanta människor.

Fru Anteson stannade en stund för att språka med sin väninna, vilken hon ej träffat på flera år. Sedan en del personliga intressen voro avhandlade, ville hon sätta de nya gästerna in i det som rörde pensionatet.

— Jag har ej mer än åtta gästrum, förklarade hon, men en del tjänstemän från det närbelägna sågverket kommer till måltiderna, så här är ganska livligt, tillade hon med en blick på Gunnel.

— Jag hoppas att alla fasta gäster inte är

komna än? sade fru Grane frågande. Det vore så skönt att få vänja sig litet först vid den nya omgivningen.

— Nej, än är inte alla komna. Här är endast en fru bankdirektör Axner från Stockholm med två unga döttrar. Och en gammal pensionerad revisor, som mest sitter på sitt rum och läser. Just vid midsommar kommer de övriga gästerna: ett par semesterflickor, en yngre fru från Skåne med två pojkar samt en äldre fröken, och så är alla rummen upptagna för en tid. I juli kommer nya gäster.

— Och du har ständigt huset fullt? undrade fru Grane.

— Nej, det kan jag just inte säga. Det är egentligen på sommaren. Men matgästerna från sågverket har jag året om, och det får hjälpa upp det hela.

— Hur gamla är flickorna Axner? kunde Gunnel inte låta bli att fråga.

— Så där en sjutton, aderton år, antar jag.

— O, då har jag ju jämnåriga här, utbrast Gunnel med förtjusning, ty hon hade tänkt sig att endast komma bland äldre folk.

— Ja, och de har också glatt sig åt din ankomst, lilla Gunnel. — Men nu skall jag

lämna er i ro och skicka upp tebrickan. God natt, god natt och sov så gott.

Så fort de blivit ensamma, började Gunnel att packa upp och ordna för natten. Hon hjälpte modern med att utbyta resdräkten mot en morgonrock och placerade henne i en bekväm länstol vid fönstret.

— Hur känner du dig nu, lilla mamma, efter den långa resan? frågade hon.

— Åjo, ganska bra, men nog längtar jag efter den goda sängen.

Just då kom jungfrun in med en bricka, på vilken helt aptitligt var dukad en liten tesupé med smör och bröd samt några assietter med uppskuret. Någon varm mat ville fru Grane ej ha.

Sedan brickan blivit borttagen, dröjde det ej länge, innan Gunnel hjälpte sin mor i säng, varefter hon själv började göra sig i ordning för natten. Dock tyckte hon det var svårt att slita sig från den vackra utsikten och ute-stänga den ljusa norrländska sommarnatten med att dra ned rullgardinerna. Hon tröstade sig med att hon skulle få många tillfällen att njuta av ljusa kvällar under sin vistelse i Norrland.

När Gunnel vaknade följande morgon, skyndade hon fram till fönstret för att se hur vädret var. Hon tittade försiktigt genom springan vid gardinen, ty hon ville ej dra upp den för att ej störa modern. Det var mulet och molnen svepte om de högsta bergstopparna. På somliga ställen gingo de till och med långt nedanför topparna. Det såg underligt ut, tyckte Gunnel, ty hon hade aldrig sett sådant förr.

Medan hon stod där och tittade, hörde hon att modern rörde på sig.

— Drag gärna upp gardinen, lilla barn, det stör mig inte alls, sade hon, tvärtom.

— God morgon, älskade mamma, har du sovit gott? Och hur mår du i dag?

— Tack, min vän, med sömnen har det varit si och så, men jag känner mig ganska bra.

— Vad jag är glad för det. Men mamma ska vila litet till, tycker jag. Och jag ska skynda mig att bli färdig och gå ned och hämta upp frukost åt dig.

— Tack, du, det vore nog skönt — för i dag åtminstone.

Då Gunnel kom ned i matsalen stod frukostbordet dukat, men ingen människa syntes till. Hon hade därför god tid att se sig om. Det

var ett stort rum med matbordet i mitten och småbord för gästerna runt om vid väggarna och fönstren. Dessutom var det en stor veranda utanför med flera bord.

Den lockade Gunnel och hon gick dit. Ut-sikten därifrån var åt ett annat håll och man såg längre nedåt den breda älven. På avstånd skymtade något hon antog vara sågverket, som fru Anteson talat om.

Men nu gick det i dörren in till salen. Det var värdinnan som kom, och Gunnel skyndade emot henne för att hälsa.

— Redan uppe, lilla Gunnel? Här är de inte så tidiga av sig. Frukosten serveras mellan klockan nio och halv elva. Den som då inte är här, får vara utan. Men hur mår mamma efter resan?

— Jo tack, ganska bra, säger hon. Men jag skall be att få bära upp frukosten åt henne.

— Mycket gärna, annars kan nog Anna göra det.

— Å, jag vet nog att hon här mycket att göra på morgonen, och jag tycker bara att det är roligt.

Gunnel tyckte nog det hade varit härligt att under måltiderna få sitta på verandan, men det

förstod hon ej kunde gå an för moderns skull, som ännu var så ömtålig. Hon slog sig därför ned vid ett ledigt fönsterbord.

Innan hon slutat sin måltid, kommo tre damer in. En medelålders ståtlig fru och två unga flickor.

Fru Anteson presenterade den unga gästen för fru och fröknarna Axner, vilka sedan gingo ut till sina platser på verandan.

Gunnel undrade var alla andra matgäster voro och frågade värdinnan därom, när denna sysslade med frukostbrickan till hennes mor.

— Herrarna från verket kommer först till lunchen, och revisor Skog kommer alltid sent. — Seså, nu är brickan färdig. Lunchen är klockan ett, och då hoppas jag, att din mamma också kommer ned.

— Ja tack, det tror jag.

Fru Grane kände sig ovanligt kry frampå förmiddagen, och hon och Gunnel gjorde en liten promenad i trädgården, där det nu var soligt och lugnt, ty himlen hade klarnat.

När de kommo in till lunchen, voro nästan alla församlade i matsalen. Men de unga herrarna, fem till antalet, drogo sig snart ut på

verandan, där de hade sina platser, och där det föreföll att gå helt muntert tillväga.

Efter måltiden gjorde de båda fruarna bekantskap och de unga slöto sig tillsammans, det vill säga de unga flickorna, ty herrarna avlägsnade sig så fort de slutat äta. Deras lunchrast var nämligen endast en timme.

Flickorna Axner föreslogo Gunnel en promenad på eftermiddagen för att visa henne något av omgivningarna, och de kommo överens om att träffas klockan halv fyra.

III.

DEN OKÄNDE RÄDDAREN

Det stora sågverket låg ungefär femton minuter från pensionatet. Det tillhörde ett stort norrländskt bolag och hade direktör Bernhard Mörk till högste chef.

En dag i juni hade direktören fått ett brev från sin vän brukspatron Person på Forshalla bruk i Värmland. Det lydde sålunda:

»Käre vän!

För gammal vänskaps skull är jag övertygad om att du vill göra mig en tjänst. Vill du låta min son Arne få arbeta vid ditt sågverk i sommar? Han är ej ovan vid sådant arbete, ty varje sommarferie de senare åren har han fått deltaga i arbetet här vid bruket. Vi ha tillika med järnbruket även ett sågverk i mindre skala, och som det är meningen att Arne en dag skall övertaga ledningen därav, är jag angelägen

om att han sätter sig in i modernare arbetsmetoder, sådana du har vid ditt sågverk. Men nu har han fått den idén, att han vill uppträda som en arbetares jämlike i allt, även vad logi och mat beträffar. Han tycker sig därigenom få mer inblick i arbetet och vad som hör därtill. Med ett ord, han vill inte att någon skall ha den minsta aning om vem han är. Jag ber dig alltså att respektera denna hans önskan och ej ta mer notis om honom än om vilken annan arbetare som helst. Han söker naturligtvis upp dig vid sin ankomst för att »söka plats», och hoppas jag du får ett gynnsamt intryck av honom.

Som vi äro förvissade om ditt tillmötesgående i denna sak, avvakta vi ej något svar, utan Arne presenterar sig på ditt kontor tämligen snart efter detta brevts ankomst.

Din gamle vän
Frits Persson.»

Redan två dagar därefter inkom en ung man klädd som en söndagsfin arbetare på sågverkskontoret och bad att få tala med direktör Mörk. Han tillsades att stiga in i ett inre rum, direktörens privata kontor.

Efter en försynt knackning på dörren och ett ljudeligt »Kom in!» steg han på och drog igen dörren efter sig.

Direktören spände ögonen i den inträdande, som bugande sade sitt namn.

— Å, jasanya, det är Arne Person, min gamle väns son. Kom fram här och sitt!

— Tack, jag vill helst stå, vilket passar en arbetare och supplikant. Far har väl sagt, att jag endast vill betraktas som en vanlig arbetare?

— Ja, det har han samt att du även vill logera som en arbetare. Då är det inte värt att jag bjuder dig vara min gäst, vilket jag gärna ville göra, i all synnerhet som min familj för närvarande vistas vid en badort och jag känner mig ensam.

— Jag tackar hjärtligt men avböjer vördsam. Det finns väl alltid någon gumma nere vid sågverket, som kan ta emot mig som inackordering?

— Ja, låt mig se. Jo, mor Maja Stina, hon har visst ett litet rum stående, sedan hennes son for till Amerika, och där kan du nog också få äta, enkelt men snyggt. Om du bara

frågar efter mor Maja Stina, vet alla var hon bor.

— Tack — farbror, skulle jag väl säga, men det passar sig ej i min nuvarande ställning.

— Säg du farbror, min gosse, när vi är på tu man hand. Det lär väl inte bli så många gånger, medan du uppträder som arbetare.

— Jag tänkte be farbror att jag på sensommaren får praktisera litet även med kontorsarbete. Då lägger jag naturligtvis av arbetarskepnaden.

— Du är välkommen, min gosse.

Direktören tryckte på en knapp i närheten av skrivbordet, och yngste bokhållaren kom in.

— Var god och för den här unge mannen till sågverksinspektoren, han söker arbete, och här är några ord ni skall lämna inspektoren från mig, tillade direktören och lämnade bokhållaren ett sammanviket papper.

Direktören gav Arne en avskedsnick och återtog sitt arbete.

Efter en stund var Arne vederbörligen antagen som arbetare vid sågverket och gick där-efter att uppsöka sitt blivande logi, som han fann tillfredsställande. Han gjorde även upp med gunman om måltider till rimligt pris.

Arne var ende sonen till brukspatron Person vid Förshalla bruk. Han var nu tjugu år och hade sedan han tagit studenten gått in vid ett tekniskt institut för det teoretiska och praktiserat hemma vid bruket under ferierna. Men som sågdriften där gick i mindre skala, ville han komma ut och se större och modernare anordningar.

Och nu var han här, redo att på ett rationellt sätt gripa sig an med arbetet.

Men som han inte skulle börja förrän tidigt följande morgon, ville han nu begagna tiden för att se sig om litet i den närmaste trakten.

Han gick nedåt älven. Vad den var bred och ståtlig! Han behövde blott kasta en blick på timmerrännorna och byggnaderna vid sågverket för att förstå vilken himmelsvid skillnad det var mot vad han sett förut.

Men vänta bara. När hans tid kommer, sedan han slutat sina studier, så skulle han minsann utvidga sågverket där hemma, ty på timmer var det ingen brist, och transportmöjligheterna voro heller inte att klaga på.

Ännu hade han kvar ett års studier, och så kom värnplikten — men sedan —

Under dessa funderingar hade han kommit

in i skogen vid sidan av älven och fick plötsligt höra på något avstånd glada flickröster, vilka plötsligt tystnade för att strax därpå upphäva rop på hjälp.

Han skyndade åt det håll, varifrån nödroppen hördes och kom till en mosse i skogen, på vilken han såg tre unga flickor, som vägat sig för långt ut på dess gungande tuvor. De hade med fötter och ben sjunkit ned i dyn och kunde nu ej komma ur fläcken utan att sjunka än djupare.

— Hallå! svarade han på deras rop. Vänta litet, så skall jag försöka finna på en utväg, så att ni kan komma därifrån. Det är inte farligt, bara ni har litet tålamod och står stilla.

Han skyndade inåt skogen och samlade ris och torra grenar, vilka han bar i ett stort fång till kanten av mossen. Han började lägga ut en väg men kom inte tillräckligt långt ut med vad han hade. Han måste skaffa mer.

Till all lycka råkade han på ett gammalt förfallet stängsel ett stycke inåt skogen, varifrån han tog långa stänger, så många han förmodde bära, och med hjälp av dessa lyckades han lägga vidare en slags spång ända fram till flickorna.

Dessa hade under tiden känt sig i yttersta nöd, och då de tyckte att deras räddare dröjde, började de tro att deras sista stund var kommen, ty de hade sjunkit till knäna i den sega gyttjan.

Arne gick ut på den utlagda spången och räckte den främsta flickan händerna. Det var den yngsta av flickorna Axner, en liten mörklockig, knubbig tös, vars röda kinder nu något bleknat.

— Tag ett duktigt tag i mina händer, så skall jag dra upp er — såja! Nu går vi vidare.

Han gick baklänges över spången och lotsade på detta sätt den förskräckta flickan på fast mark.

Samma manöver upprepades med den andra flickan i ordningen, vilken var den föregåendes syster, en lång, vacker flicka med cendréfärgat hår och violblå ögon, men hon hade något stelt och högdraget över sig till och med i denna prekära situation.

Även hon fördes säkert på torr mark.

Så återstod den sista, som kommit något längre ut än de båda andra. För säkerhets skull tog Arne med sig en torr gren, som han place-

rade där stängerna togo slut. Han måste själva ta ett steg därpå för att nå den nödställda.

Grenen bar honom nätt och jämt så länge, att han kunde fatta tag i Gunnel och dra henne upp ur dyn, och så gick det vidare på stängerna.

Han såg framför sig en ung och fager flicka med ljust burrigt hår och mörka ögon, vilka nu uttryckte en stor tacksamhet. Även hon var blek av förskräckelse, men hennes mod steg, då hon kände hans stadiga grepp under sina armar.

Då de lyckligt och väl kommit på fast mark, sade hon:

— Hur skall vi kunna tacka er för att ni gjort detta för oss? Utan er hade vi kanske sjunkit ända ned till halsen och omkommit.

— Å, jag är bara glad att jag kom i närheten och hörde er. Det kunde verkligen gått illa nog annars. — Adjö!

Han gick hastigt därifrån utan att de häpna flickorna hunno yttra ett ord mer till tack.

— Vem tror ni det var, som så ridderligt kom till vår hjälp? undrade Sonja Axner, den äldre av systrarna.

— Han såg ut som en snyggt klädd arbetare, tyckte den yngre systemen, Märta.

— Ja, men hur kunde han då vara ledig och gå söndagsklädd i skogen, sade Gunnel funder-samt.

— Ja, inte vet jag, svarade Sonja litet ointres-serat. Det var i alla fall tur att han kom åt det här hållet. Men nu måste vi skynda oss hem och få av oss det här otyget.

— Hu, så vi ser ut på benen! utbrast Märta. Vad folk skall undra var vi varit! — Han såg i alla fall riktigt stilig ut, den där arbetaren, tillade hon.

— Och han såg både snäll och rar ut tillika, tillfogade Gunnel.

Och därmed gingo de tillbaka till pensionatet utan att möta så värst många människor, ty arbetet vid sågverket var ännu inte slut för dagen.

IV.

REGNVADERSDAGAR.

Dagarna före midsommar voro mulna och regniga. Några vidare promenader kunde ej företagas, men var och en roade sig efter egen smak inomhus eller slöt sig tillsammans med andra.

Efter middagen brukade alltid herrarna från sågverket stanna en stund för att språka med damerna, men ofta hände att ungdomen företog sig en promenad eller något spel utomhus då vädret var vackert.

De två sista dagarna då regnet ej tycktes vilja upphöra, hade man efter middagen roat sig med kortspel eller dans efter grammofon på den stora täckta matsalsverandan.

En afton hade fru Anteson kommit med en psykograf, ett instrument, vilket hon påstod skulle kunna ge svar på framställda frågor och uppenbara det kommande ödet för den som satte den i rörelse.

Både de unga herrarna och flickorna blevo mycket ivriga och hade en massa frågor, som de ville göra.

Psykografen placerades på bordet på ett pappersark med bokstäver, och fru Anteson lärde dem hur de skulle anbringa händerna på apparaten för att visaren skulle komma i rörelse.

Märta, som var den ivrigaste, fick börja och hon frågade:

— Blir det vackert väder i midsommar?

Den lilla visaren på instrumentet pekade i tur och ordning på bokstäver, vilka kunde avläsas till: »Ja, vackrare än nu.»

— Det var ju inte vidare storartat, tyckte Märta, men allting är bättre än regn.

Dock nöjde hon sig inte med bara denna fråga, hon ville fråga mer.

— Måste man fråga högt? frågade hon fru Anteson.

— Nej, man kan viskande anförtro sin fråga åt psykografen.

— Då ska jag fråga något, utbrast Märta, i det hon böjde sig djupt ned över instrumentet, medan hon mumlade en fråga.

Svaret blev:

»Det beror på er själva.»

— Äsch, det var väl inget svar, sade Märta och såg helt misslynt ut.

— Nu är det min tur, ropade Sonja, och jag tycker vi kommer överens om att var och en får göra en fråga högt och en fråga tyst. Nu börjar jag: Är de nya gästerna, som kommer i afton, trevliga människor?

Svar:

»Smaken är olika.»

— Det där låter mycket diplomatiskt, sade en av herrarna, ingenjör Bjarne.

— Det är däri det fina ligger, förstår du, utlät sig hans kamrat, herr Palman.

— Låt mig nu göra min tysta fråga, påminde Sonja.

Även hon lutade sig ned och mumlade något ohörbart, och svaret blev:

»Kanske efter midsommar.»

Sonja såg nöjd ut.

— Nu är det er tur, fröken Grane, sade en av herrarna.

— Någon annan får fråga före mig, jag måste först fundera ut vad jag vill fråga, svarade hon. Det är mycket viktigt.

— Nå, då sätter jag fingrarna på instrumentet, avgjorde ingenjör Bjarne och frågade raskt:

— Slipper vi strejk i sommar?

Svar:

»Kanske.»

— Och nu till den tysta, som jag knappt vet om jag törs anförtro ens åt psykografen. Frågan blev lika raskt undanstökad som den första, och svaret blev endast: »Ja.»

Men herr Palman fick ett obetingat nej på båda sina frågor. Den förra var av mer likgiltig natur, men svaret på hans tysta fråga tycktes bekymra honom.

— Nu får jag fråga, sade Gunnel, men kanske det också blir ett nedslående svar. — Vem var vår räddare i skogen?

Svar:

»En arbetare.»

— Det begrep man väl, fastän han var snyggt klädd, tyckte Sonja.

— Vad är det för en historia? frågade herrarna med en mun.

— Det får ni höra en annan gång, nu skall vi fortsätta med det här, sade Märta ivrigt. Nå, Gunnel.

Gunnel hade redan utan att lyssna på de andra helt andäktigt gjort sin tysta fråga, och nu avläste hon svaret: »Allt blir bra.»

— Bravo! utropade samtliga, då kan man sannerligen vara nöjd.

— Det är jag också, svarade Gunnel helt mjukt.

— Nå, mina vänner, hur går det? undrade fru Anteson, som nu med de andra fruarna kom fram till de unga.

— Det går alldeles utmärkt, men alla är inte lika nöjda med svaren, sade Sonja.

— Och vi tror alldeles bergfast på vad psykografen förkunnar, tillade herr Palman, eller hur, mina damer? vände han sig till de unga flickorna.

— Ja, jag tror, förkunnade Märta, och jag skall låna apparaten och alldeles ensam fråga en annan gång.

— Aha! inföll ingenjören, har man så många hemligheter?

— Ja, det har man, skrattade Märta.

— Jag tror inte ett dugg på den där apparaten, förklarade Sonja, men det hindrar inte att det kan vara ett roligt tidsfördriv.

Och nu gingo frågorna lös igen, medan de äldre damerna drogo sig in i salongen, lämnande ungdomen i fred.

Snart var emellertid inte leken rolig längre och psykografen lämnades åt sitt öde. Någon dans blev det inte denna afton, emedan endast två herrar hade stannat kvar efter middagen. De andra hade blivit bjudna till direktören att spela bridge.

— Nu kan ni gärna berätta om ert äventyr i skogen som ni lovade, uppmanade ingenjören.

— Sonja får berätta, hon gör det bäst, sade de andra båda flickorna.

På sitt litet stela och precisa sätt berättade hon om den lilla upplevelsen, allt som oftast avbruten med viktiga upplysningar av de båda kamraterna.

Då hon slutat, frågade Märta:

— Kan ni nu säga oss vem den unge mannen är? Han såg inte direkt ut som en arbetare, åtminstone inte som de ser ut här.

— Nej, jag har ingen aning därom, svarade ingenjören.

— Inte jag heller, tillfogade Palman, men vi

skall fråga Salén eller Kristofferson, som har mer direkt att göra med sågverksarbetarna, om någon ny arbetare blivit anställd den senare tiden.

Kort därpå togo herrarna avsked för att bege sig hem. Fru Anteson beredde sig att ta emot de nya gäster, som skulle komma, nämligen fru Palmer med sina två pojkar och fröken Rosenlöv. »Semesterflickorna» skulle anlända följande dag, midsommarafton på morgonen.

Då Gunnel kommit upp på rummet till sin mor, som gått i förväg, sade hon:

— Vet mamma, jag frågade psykografen om vi skulle få sälja Udden före hösten, och svaret blev: Allt blir bra. Var inte det roligt?

— Kära barn, du kan väl inte tro att ett dött ting kan avgöra den saken?

— Varför inte? Det kan väl vara någon magnetism, som genom den frågandes händer når andevärlden, och på det sättet framlockar ett svar.

— Hm. Det är inte värt att inlåta sig på några sådana spekulationer. Och framtiden får väl utvisa hur det går. Därom kan psykografen ingenting veta.

— I alla fall var det intressant och spännan-

de med det där instrumentet. Och jag tror nog att »allt blir bra». Jag är så glad nu, sedan min lilla mamma tycks vara riktigt på bättringsvägen.

— Tack, min lilla flicka. God natt nu och sov gott!

V.

MIDSOMMAR.

Solen rann upp strålande klar och det var midsommar. När flickorna ett par timmar senare slogo upp sina ögon, kommo de fortare än vanligt ur sängen och fram till fönstret för att förvissa sig om att det verkligen var vackert väder.

— Hurra! utbrast Märta, nu ser ni väl att psykografen kan spå rätt. Nu tror jag på svaret på andra frågan också.

— Men det berodde ju på dig själv, tyckte jag svaret blev, invände Sonja.

— Ja, och jag skall nog göra mitt bästa.

— Jag hoppas att resultatet blir lysande. Men nu tänker jag klä mig och gå ut i det vackra vädret, förklarade Sonja.

— Och jag kan ligga en stund till, för jag blir i alla fall färdig på samma gång som du, tyckte Märta och sträckte behagligt ut sig i bädden. — Du, Sonja, tillfogade hon efter en stund, tycker du att ingenjör Bjarne är trevlig?

— En sådan fråga! Jag har ju bara sett honom några korta stunder, och då har han varit älskvärdheten själv. Det är en fin och belevad herre.

— Ser du det! Han har funnit nåd inför dina kritiska blickar, och att han gillar dig i hög grad, det kan var människa se.

— Gillar!

— Ja, vad skall jag säga då? Är intresserad kanske, om du tycker det är bättre. Du är nog på väg att göra en erövring i honom, min lilla Sonja, om du inte är alltför fjär.

— Jag tänker inte anstränga mig, sade Sonja med orubblig min.

— Men det tänker jag göra, utbrast Märta. Jag vill ha roligt — jag vill ha beundrare och jag vill dansa i afton kring majstången. Men nu går jag upp, jag vill också gå ut och se hur midsommarafton tar sig ut på riktiga landet. Jag undrar om Gunnel är färdig snart. Vi måste ha något skoj för oss i dag, eller vad säger du?

— Jag säger att jag nu vill ha spegeln för mig själv — jag kom först hit. Du får allt vänta litet.

— Vänta? Nej, min kära syster, jag reder

mig nog utan spegel. Det är inte så knepigt när man har kort hår och inte tänker bättra på sitt naturliga ansikte. Det väntar jag med, tills jag blir över trettio år.

— Det låter som om du trodde att jag gör det. Litet puder använder jag uteslutande för att skydda mig för alltför stark solbränna, och därtill måste jag ha spegel. Seså, nu är jag färdig. Var så god!

— Jag är också färdig. Kom, så går vi ned! I övre hallen mötte de Gunnel, som kom ut från sitt och moderns rum.

— Hej på dig, Gunnel, nu kommer du med oss ut, förstår du, utropade Märta. Vi tänker för ovanlighetens skull ta oss en promenad före frukost.

— Det tänkte jag också göra, men jag måste snart vara hemma igen för att hjälpa mamma.

— Du stackars krake, du har minsann inga ferier, som jämt skall stå till hands.

— Å, det är ju bara roligt att jag kan vara mamma till nytta. Snart behöver hon inte längre hjälp, hon har redan blivit så mycket bättre, och jag är alls inte att beklaga.

— Nej, du är ett mönster, men ett trevligt mönster, sade Märta. Och tagande Gunnel un-

der armen drog hon i väg med henne, medan Sonja kom långsammare efter.

Vid frukosten uppenbarade sig de nya gäster, som kommit kvällen förut.

Fru Palmer tog plats ute på verandan med sina pojkar. Hon såg ung och livlig ut men var nog över trettiofem år, tänkte de unga flickorna. Vid en hastig blick kunde man ta henne själv för en pojke, ty hårklippningen var anlagd på att verka manlig och även hennes toalett. Hon såg ut att vara en äldre kamrat till sina båda pojkar, varav den äldste var omkring femton år och den yngre tolv.

De pratade lågmält med varandra, men man såg att pojkarna voro vana vid en mera ogenerad konversation och dito uppförande. Så fort de slutat sin frukost, sprungo de också på dörren.

Fröken Rosenlöv, en väl konserverad dam med pigga ögon, hade valt sin plats vid ett bord inne i salen. Hennes ålder var ej gott att gissa, kanske sextio år, men hon kunde lika gärna vara omkring femtio.

Fru Grane och hon tycktes sympatisera, ty de språkade helt livligt mellan de närstående borden, och den förra föreslog slutligen att

fröken Rosenlöv till lunchen skulle flytta över till deras bord, vilket anbud hon tacksamt tog emot, ty hon hörde ej till dem som älska ensamhet, förklarade hon.

Då gästerna samlades till lunchen, voro även de två semesterflickorna komna. De blevo presenterade som fröknarna Gunilla Brandt och Berit Gille.

Båda voro i tjugårsåldern och kamrater i ett ämbetsverk i Stockholm. De hade tre veckors semester och tänkte njuta av norrlands-luften i fulla drag.

Även de hade fått plats vid ett bord ute på verandan, där nu alla bord voro upptagna. De hade ej svårt att bekanta sig med de andra ungdomarna, ty någon stelhet fanns inte hos dem.

Gunnel lyssnade med ett halvt öra på det glada skämtet från verandan och önskade att hon själv vore med i den muntra kretsen. Kanske att hon kunde få sin plats där nu när hennes mor fått sällskap vid bordet.

Ungdomen hade gjort upp att gå och se på hur majstången restes vid dansbanan nere vid sågverket, och en stund efter lunchen gingo de i samlad trupp dit ned.

Vid dansbanan, som låg på en liten grön slätt i skogsbrynet, var det liv och lust. Unga karlar buro fram löv, varmed stängen lindades, medan unga arbetardöttrar bundo kransar av blåklint och ängsblommor för att pryda den med. En och annan röd pion hade förirrat sig i kransarna och utgjorde ett glatt inslag.

De unga flickorna från pensionatet slog sig ned på marken på något avstånd från den livliga scenen, under det att herrarna närmade sig för att här och var gripa in då så behövdes.

Nu skulle den väldiga stängen resas, och som en naturlig sak tog ingenjör Bjarne ledningen. Han kommenderade karlarna med hög röst, och med taktfasta tag hade de snart fått stängen på sin plats mitt på dansbanan, där den kilades fast.

Under tiden hade flickorna mycket att prata om.

— Se, där är ju vår räddare från mossen, sade Märta. Han tar duktiga tag och ser verkligen trevlig ut.

— Ja, som arbetare betraktad, inföll Sonja, men inte för att han skiljer sig nämnvärt från de andra arbetarna. Eller hur, Gunnel?

— Nej, inte ytligt betraktat åtminstone.

— För dig är han visst någon sorts hjälte med gloria och allt, retades Märta.

Gunnel svarade ingenting utan vände sig till de nykomna flickorna och förklarade för dem anledningen till att de särskilt sysselsatte sig med denne arbetare.

— Han räddade oss ur en svår belägenhet, som kunde ha blivit farlig nog, sade hon.

Nu återvände herrarna till dem och man talade om annat.

— Ni kommer väl allesammans på dansen i afton? frågade herr Palman, varvid han såg på Märta.

— Ja, naturligtvis, svarade denna, och de andra instämde.

— Det skall bli väldigt roligt, sade Gunilla Brandt. Jag har aldrig sett någon midsommardans på riktiga landet.

— Då kanske ni blir besviken, inföll en av herrarna. Även hit har den allsmåktiga jazzen nått och dansas med liv och lust.

— Men de dansar väl andra danser också? frågade Berit Gille.

— Ja, en och annan hambopolska och gammalvals.

— Nå, hur är det med musiken då? frågade Sonja.

— Jo, sade ingenjören, här vid sågverket har arbetarna bildat en musikkår, en mässingssextett, som spelar riktigt bra både modern och gammal dansmusik för att inte tala om mera seriösa stycken. Men så har vi också ett par duktiga bondspelmän, som byter av dem emellanåt och spelar på sina fioler polskor och gammalvals och dylikt, och det går med kläm, skall jag säga.

— Det låter som om det skulle bli väldigt skojigt, tyckte Märta. Det dansas väl långpolska också?

— Ja, det vill jag lova, sade en av herrarna, i synnerhet i början då mammorna är här med sina barnungar. Då går dansen så att säga »över berg och backar».

— Nej, adjö nu, nu måste åtminstone jag gå hem, sade Gunnel.

— Vi följer också med! ropade de andra flickorna. Det är för resten inte långt till midnatten, tillfogade Sonja.

Och därmed återvände de unga flickorna till pensionatet.

VI.

VID DANSBANAN.

När vädret tillät, brukade pensionatets gäster samlas ute i trädgården efter middagen för att dricka kaffe. Nu sutto där i en krets både gamla och unga, och fortfarande diskuterades aftonens begivenhet.

— Ja, här brukar vi gå man ur huse för att se på eller delta i dansen på midsommarafton, sade fru Anteson. Och jag förmodar att även de äldre damerna gå med en stund.

Fru Grana drog på det, men de andra damerna förklarade sig villiga.

— Å, mamma, sade Gunnel bedjande, nog kan du gå med på en liten stund, det är ju så vackert väder, och jag ska ta med en filt åt dig att svepa om dig, om det skulle bli fuktigt.

— Ja, en liten stund kan jag väl gå med, det skadar mig nog inte.

Och vid åttatiden begav sig hela sällskapet

jämte värdinnan åstad till dansbanan. Till och med revisorn hade blivit övertalad att medfölja. Det var fröken Rosenlöv, som åstadkommit detta under. Pojkarna Palmer hade rusat i väg strax efter middagen och hade för resten nästan hela dagen hållit till vid dansbanan. Deras mor slöt sig nu till ungdomen, och som hon visade sig vara en pigg och glad människa, blev hon välkommen i deras krets.

Då sällskapet anlände till dansbanan, var dansen i full gång efter en musik, som inte alls behövde skämmas för sig. Det riktigt ryckte i benen på de unga flickorna att få röra sig efter dess rytm. Men nu kom själva direktör Mörk och lät föreställa sig för samtliga damer samt skaffade dem plats på en bänk i närheten av dansbanan.

Och så kunde de unga dansa ut.

Ingenjör Bjarne bjöd upp fru Palmer, och så följde de övriga par om par.

Den äldste pojken Palmer vågade sig på att bjuda upp Gunnel, och det visade sig att han var en förträfflig dansör, så ung han var.

Ortsbefolkningen drog sig ett ögonblick tillbaka. De voro nyfikna att se stadsfolket dansa. Men det varade inte länge, förrän de återtogo

den avbrutna dansen och blandade sig med de andra.

Direktör Mörk konverserade med de äldre damerna. Han beklagade att hans hustru och dotter ej voro hemma, så att han kunde få nöjet att se fru Antesons gäster i sitt hem. Men om de voro kvar till fram i juli, så kanske det kunde gå för sig, ty då skulle hans fru komma hem.

Direktören närmade sig musiken, som slutat att spela.

— Nu tar vi en långpolska, kommenderade han, och den skall spelas på fiol. Hör hit, gubbar! ropade han åt spelmännen, som med sina fioler under armen stodo ett stycke ifrån.

Och sedan de knäppt och stämt både länge och väl, spelade de upp en äkta norrländsk bondpolska.

Ingenjör Bjarne tog ledningen och grep den första bästa flicka i handen och sedan följde alla de andra, barn och ungdom och även de, som inte längre voro så unga, hand i hand i en oändligt lång kedja, som först gjorde några varv kring majstången men sedan drog i väg runt den lilla slätten.

De unga flickorna från pensionatet befunno

sig helt hastigt inblandade bland arbetarna, vilkas grova nävar höllo deras små händer i ett fast grepp, så att de ej snubblade mot någon försåtlig sten. Dansen blev allt livligare och de minsta flickorna hade måst dra sig ur leken, ty deras små ben kunde inte följa med längre. Pojkarna däremot tyckte bara det var skojigt och gjorde vad de kunde för att få dansen vildare.

Gunnel och Märta voro inte långt från varandra. De voro upphettade av den livliga rörelsen men tycktes i hög grad roade av att flyga fram på detta sätt, än över gräset, än ett slag in i skogen. Men så hade de också handfasta karlar på sidorna om sig, vilka höllo säkert i deras händer. Märta hade helt plötsligt uppläckt att hon hade »räddaren» vid sin vänstra sida.

Att säga ett ord var nästan omöjligt under den hastiga rörelsen. Men så slutade musiken och den långa kedjan upplöstes. Innan Arne Person hann att avlägsna sig, sade Märta:

— Tack för sist. Vi undrade just om ni var anställd här vid sågverket.

— Jo, det är jag, jag hade just kommit den samma dagen jag hade tillfälle att lämna den

lilla hjälpen, svarade han, i det han gjorde en bugning för de båda flickorna.

En jazz spelades upp av musiken, och då Märta vände sig om, hade hon vid sin sida herr Palman, som bad om dansen.

Gunnel blev ensam med Arne. Hon tyckte inte att hon helt tvärt kunde lämna honom utan ett ord. Han förekom henne.

— Ni förkylde er väl inte efter dybadet? frågade han.

— Nej, tack vare vår okände räddare behövde vi inte stanna länge däri.

— Mitt namn är Arne Person, sade denne.

Gunnel mumlade sitt eget namn, häpen över den andres belevade sätt.

— Jag tors väl inte be om att få dansa ett tag med fröken? frågade han.

— Jo, varför inte, var Gunnels svar.

Och så dansade de ut i vimlet. Han förde väl och dansade bra, tyckte Gunnel, och ju längre de höllo på, dess bättre gick det. När dansen var slut, hade de kommit till ett hörn av dansbanan, där en trappa ledde ned till planen.

— Tack, fröken Grane, sade Arne, det var

vänligt av er att inte vägra att dansa med en arbetare.

— Å, varför skulle jag göra det? Så högfärdig är jag väl inte.

— Då kanske jag vågar mig fram en gång till.

— Ja, kanske det, svarade Gunnel med ett intagande leende.

— Adjö så länge då! sade Arne och lyfte på mössan. Jag ser att era vänner tittar efter er och jag vill inte hindra er längre.

— Å, för all del, sade Gunnel i brist på något bättre, och så skildes de åt.

När hon kom fram till de andra flickorna, sade Märta:

— Vi såg att du dansade med vår ädle riddare, och han dansar minsann bra efter vad det ser ut. Nå, vet du nu vad han heter?

— Ja, han heter Arne Person.

— Jaså, ja, det är ju ett passande namn, tyckte Sonja.

— I vad avseende då, om jag får fråga? inföll fru Palmer.

— Inte för annat än att jag tycker det passar för en arbetare.

— Det namnet kan väl passa för vilken som

helst, genmålde fru Palmer, som inte kunde låta bli att reta sig över Sonjas högmodiga sätt.

— Snart kommer han nog och bjuder upp en av oss också, ska ni få se, sade Märta.

— Jag avstår honom gärna åt dig, replikerade Sonja.

Varken Sonja eller Märta behövde ha några bekymmer för denna gången åtminstone, ty nu kommo deras bekanta herrar och bjödo upp dem, och de räckte till för alla utom för en, och denna var fru Palmer. Men rätt vad det var stod en arbetare framför henne och ville dansa med henne. Hon tyckte han såg hygglig ut. Hon fattade hans utsträckta hand och följde med.

Ingenjör Bjarne dansade nu med Sonja, och under dansen sade han till henne:

— Vad ni dansar förtjusande! Jag skulle önska att en gång få föra er över ett glänsande parkettgolv.

— Det lär väl inte bli möjligt här på orten åtminstone.

— Jo, kanske ändå om ni är kvar i slutet av juli. När direktör Mörks fru och dotter kommer hem, vet jag att de skall ha sitt sedvanliga

notvarp. Sällskapet där blir inte fullt så blandat som här.

— Nej, tacka för det. Se där dansar nu fru Palmer med en bastant arbetare.

— Ja, han må ni tro är en riktig Adonis här vid sågverket, och flickorna är galna efter honom.

— Det finns många riktigt söta flickor här har jag märkt, sade Sonja.

— Ja, det kan man säga, och dansar bra gör de också. Ni förstår, vid en sådan här dansbana förekommer ingen rangskillnad, och man dansar med vem man tycker utan att tänka på samhällsställning.

— Jaså. Då kanske man får se er svänga om med arbetardöttrarna vad det lider.

— Ja säkert.

Sonja såg litet högdragen ut när han tackade för dansen. Det var något i vad han sagt, som inte tilltalade henne.

Som ingenjören antytt, blev det allt större blandning bland paren, ju längre aftonen led. Herrar dansade med landsflickor och stadsflickorna med arbetare. Inte ett missljud förekom, utom då en något glad ung arbetare kom fram till Sonja och ville dra henne med ut i

dansen. Hon vägrade, och man kunde se hur vreden steg inom honom. Ingen vet hur det skulle ha gått, om inte ingenjören i lagom tid kommit fram och räddat Sonja ur den obehagliga situationen.

— Usch, en sådan obehaglig figur! utbrast Sonja. Där ser man hur det kan gå genom att alltför mycket kurtisera arbetarna.

— Å, fröken Sonja, det var nog ett undantag. Ni ser väl att de unga karlarna här i allmänhet är hyggliga och bär sig bra åt. Jag måste säga att folket här uppträder bra mycket mer stadat än på andra håll, där jag haft tillfälle att se dem vid en midsommardans.

— Det kan väl hända, men jag har ingen lust att dansa med dem.

— Inte ens med er så kallade räddare?

— Nej, inte ens med honom, fast jag måste säga att han ser litet annorlunda ut än de andra. Vem är han egentligen?

— Jag vet nästan ingenting mer om honom än att han heter Arne Person och är från Värmland.

— Han tycks särskilt intressera sig för Gunnel Grane. Se, nu dansar de igen — och pratar. — Vad kan de prata så intresserat om?

— Ja, vem vet vad ett par unga människor kan ha att säga varandra?

— Vore han inte klädd precis som de andra arbetarna, skulle ingen tro att han vore en av dem. Hans sätt är helt annorlunda.

— Han kanske är en sådan, som strävar efter något högre än det dagliga släpet. Han kanske har besökt en folkhögskola och därigenom förvärvat sig ett visst umgängessätt.

— Ja, sannolikt, klippte Sonja av, ty hon tyckte det kunde vara nog pratat om Person.

Emellertid hade de äldre damerna gått hem och Gunnel hade följt sin mor, sedan hon dansat andra gången med Arne Person. Hon ville som vanligt vara modern behjälplig vid aftonbestyren. Då dessa voro undanstökade, tänkte hon återvända till dansbanan.

Det var ännu full dager, när hon återvände ned till sågverket, och hon hade nu tillfälle att njuta av skönheten av en norrländsk sommar-natt. Hon vandrade stilla fram utefter älven, där timmerstockarna, den ena efter den andra flöto med strömmen. Det var något fascinerande att se på dem. Somliga gingo sin väg rakt fram; andra slöto sig tillsammans och bildade grupper, vilka ofta stannade på vägen,

kvarhållna av ett eller annat hinder, andra åter hade råkat fastna mot någon i botten fastsittande stock och tornade upp sig mot denna.

Men hon skulle ju till dansbanan. Måne hon vågade ta genvägen genom skogen? Den var inte lång, och ännu var det dager. Hon vek av in mellan granarna. Skogen var bedårande, tyckte hon, och nästan högtidlig med sitt sakta sus. Hon gick där och tänkte på vad midsommarnatten var för en underbar natt, och alla sägner om älvor och andra sagoväsen kommo för henne.

Då bröts plötsligt hennes stämning genom att hon på avstånd hörde skrål och oväsen.

Vad var det? Troligen några berusade karlar, som kommo i hennes väg. Vad skulle hon nu göra? Vända om kanske? Men det var ju inte långt kvar till dansbanan. Hon gick av vägen och försökte dölja sig mellan granarna.

Mycket riktigt. Här kommo ett par berusade karlar vägen fram under skrål och skratt. Måtte de inte se henne! Men o ve! Hennes ljusa klänning røjde henne, och när karlarna fingo se en flicka, voro de ej sena att närma sig henne.

— God afton, lilla fröken, sade en av dem med sluddrande stämma. Tusan så trevligt att få sällskap.

— Å, håll mun på dig, sade den andre. Ser du inte att det är en av stadsfröknarna från pensionatet? Låt henne vara i fred.

— Vad gör det mig att hon är en fin fröken — det är så mycket bättre. Kom nu, lilla söt-nosen, så går vi.

Och därmed ville han ta henne i armen och dra henne med sig.

Men Gunnel, som först blivit stel av skräck, rusade nu skrikande undan honom och sprang utåt vägen så fort benen kunde bära henne.

Karlen, som var något vinglig på benen, kunde ej hinna upp henne, och hans kamrat sade varnande:

— Akta dej, Pettersson, nu har folk hört hennes rop och kommer snart hit. Det är bäst vi går härifrån.

Och den andre, som vid dessa ord blivit något betänksam, fogade sig och vände om med kamraten.

Gunnel sprang alltjämt, men då hon med en blick över axeln såg att karlarna vänt, sansade hon sig och saktade sina steg.

Hennes hjärta bultade som om det ville brista och tårar av förtrytelse stego upp i hennes ögon. Hon blev så förblindad därav, att hon inte märkte att någon närmade sig henne på stigen.

— Vad står på, fröken Grane? Ni ser så upprörd ut.

— O — — jag har blivit så skrämmd — det var ett par fulla karlar — — Vad jag är glad att ni kom den här vägen.

— Ja, jag gick häråt — jag såg att ni följde er mor, och jag tänkte — att om ni tog vägen genom skogen då ni kom tillbaka, kunde ni råka ut för något obehag. Och så fick jag höra ert rop — —

— Tack — — Vad ni alltid är hjälpsam! Det är redan andra gången ni räddar mig ur en fara.

— Å, denna gången blev det ju inte så farligt.

— Men jag var nästan räddare nu än förra gången. Nu känner jag mig lugn igen.

— Och nu skall ni gå till dansbanan och dansa bort er skrämself. De har nog länge saknat er, tänker jag.

— Det är inte så säkert, sade Gunnel.

Det hade nu kommit ännu mer folk till dans-

banan, och en massa människor stodo runt om och åsågo dansen.

Då Gunnel och Arne kommit fram till ytterkanten av folkmassan, lyfte han på mössan och ville försvinna för att hon inte skulle känna sig generad över att åter visa sig i hans sällskap. Men Gunnel räckte honom handen och tackade honom än en gång, varvid han såg på henne med sina djupa, trofasta ögon, och Gunnel kunde inte värja sig för en känsla av att det var något som band dem samman, trots att de tycktes höra till två skilda samhällsklasser.

Hon gick helt sakta att söka upp de andra flickorna, som tycktes roa sig av hjärtans lust, där de nu under en paus stodo pratande och skämtande med sina kavaljerer.

— Där är ju Gunnel, utbrast plötsligt Märta. Var har du varit så länge? Så varm du ser ut! Har du sprungit?

Gunnel hade ingen lust att omtala sitt äventyr inför allesammans.

— Ja, det har jag, svarade hon på den sista frågan, för jag blev litet fördröjd.

Nu spelade musiken åter upp, och ingenjör Bjarne anhöll att få dansa med henne.

De övriga paren följde efter. Det var nu inte så lätt att lotsa sig fram bland mängden av dansande. Och efter ännu ett par danser begåvo sig de kvarvarande gästerna från pensionatet på hemvägen, eskorterade av några av herrarna.

VII.

ETT SPÄNNANDE SKADESPEL.

Det vackra midsommarvädret höll i sig och blev allt varmare.

Flickorna hade upptäckt ett bra badställe längre uppåt älven, där denna gjorde en bukt med härlig sandstrand. De hade hört sig för om bottenens beskaffenhet och fått veta att en fyra, fem meter ut var det lagom grunt, men så sänkte sig botten helt plötsligt, varför det var bäst att inte våga sig så långt ut för den som ej vore simkunnig.

Simma kunde de allesammans, och varje dag efter frukost begåvo sig alla de unga flickorna och fru Palmer med sina gossar åstad den halva kilometern från pensionatet, alla försedda med baddräkter. Ibland följde fru Axner och fröken Rosenlöv med för att se på ungdomens lek på stranden och i vattnet.

Det roligaste pojkarna visste var att rida på någon timmerstock, som förirrat sig in i bukten

ur den egentliga strömfåran, och när så stocken kullrade runt med dem, upphävde de jubelrop, som besvarades med skratt och rop från flickorna närmare stranden.

Älven hade för resten de senare dagarna blivit mer uppfylld av timmer än vanligt, och nere vid bron ovanför sågverket hade stora massor hopat sig och tornat upp sig till så höga brötar, att det var fara värt att de stoppade hela timmerflottningen.

En dag skulle dessa timmerbrötar undanskaffas för att lämna bättre lopp åt de tillströmmande stockarna.

Vid lunchen fingo gästerna veta att detta var ett helt evenemang, som de inte borde försumma att åse.

Herrarna Salén och Kristofferson, som närmast hade med timmerflottningen att göra, uppmanade damerna att gå ned mot bron fortast möjligt, ty efter arbetarnas middagsrast skulle de ta itu med de stora brötarna. Damerna kunde slå sig ned på stranden eller till och med ställa sig på bron om de ville, fast där voro de mer generade av springet fram och tillbaka.

Det var en livlig tavla, som presenterade sig för åskådarnas blickar vid bron denna dag.

Och då gästerna från pensionatet anlände, voro just några arbetare i färd med att på en flotte ta sig fram på den strida älven till brofästena, kring vilka timmermassorna voro hopade. På spridda ställen på älven nedanför bron sågos roddbåtar med karlar, som sökte att efter de olika märkena skilja timret åt för att forsla undan sådant, som ej skulle införas i sågverkets ränna utan fortsätta sin väg nedåt älven.

Emellertid koncentrerades uppmärksamheten på flotten med dess besättning samt på ett par mindre båtar som åtföljde den.

Karlarna bearbetade timmerbrötarna med sina båtshakar, medan ett par av sågverkets tjänstemän stodo på bron för att med sina kommandorop leda arbetet. Där stodo även pojkarne Palmer djupt intresserade. De hade nog helst velat vara med på flotten, men det var naturligtvis uteslutet.

Det närbelägna fallet vid sågverket överdånade med sitt brus varje ljud, så att vad som ropades till och från flotten, var omöjligt att höra för åskådarna på stranden.

Flickorna igenkände flera av de unga arbetarna från dansbanan, och i en av båtarna stod Arne Person klädd i overall med en båtshake

i högsta hugg för att hindra ännu fler stockar från att hopa sig kring de andra; de måste tvingas in under brovalven. Det var ingalunda något riskfritt arbete, då älven just i närheten av bron var mycket strid, och mannen, som satt vid årorna, hade all möda att hålla båten så, att den ej drev in i värsta strömfåran.

Person stod som en venetiansk gondoljär i båten och förde sin båtshake än åt ena än åt andra sidan, allt efter som stockarna trängde på.

— Nej, se, ropade Märta Axner plötsligt, där är ju Gunnels hjälte. Så trevlig han ser ut i sin overall!

— Min hjälte! invände Gunnel rodnande. Som om han inte hade hjälpt er båda lika bra som mig.

— Ja, men du känner honom bättre än vi, du dansade med honom flera gånger.

— Ja, det gjorde jag, och han dansade min-sann inte illa, skall jag säga er.

— Det måtte jag väl veta, jag dansade ju också med honom. Jag dansade för resten också med andra arbetare, som skötte sig riktigt bra.

— De kan väl dansa bra för att de är arbe-

tare, tyckte Berit Gille. Här har de ju god övning och bra musik också. De dansar på dansbanan var lördags- och söndagskväll hela sommaren har jag hört.

— Se nu! ropade Sonja. Nu rör sig hela massan.

Och mycket riktigt. Den stora bröten vid en av bropelarna vacklade under arbetarnas kraftiga tag. Allesammans hade kört in sina båtshakar på lämpliga ställen och bände och bröto för att få loss timret, och nu kröntes deras ansträngningar med framgång. Den ena stocken efter den andra skilde sig från massan och flöt vidare under bron. Men nu kom själva flotten i fara att gå samma väg, vilket hade varit riskabelt nog. Och nu använde de sina båtshakar till egen räddning och stötte flotten ut från bropelaren med kraft, varvid en karl kastade över en tågända till en av båtarna. Det var just den, där Arne Person befann sig. Han grep tågändan i luften och halade in den, så att flotten kom ur strömdraget. Den bogserades vidare till en annan timmerbröte vid nästa bropelare, och där började snart samma arbete.

Här skedde nu ett ombyte av arbetskraft,

så att de två karlarna i båten intogo ett par andras platser på flotten.

Flickorna hade vandrat ut på bron för att se bättre, och Gunnel följde intresserat med ögonen Arnes rörelser. Vad de voro väl avvägda och kraftiga, och vad han var vig och smidig sedan! Hon var för resten inte den enda som beundrade honom.

Denna timmerbröte visade sig mer hårdarbetad än den andra. Karlarna bände och bröto utan att massan rörde sig en tum.

Men vad nu? Hoppade inte Person rakt ut på stockarna, som lågo tätt i vattnet som ett golv. Det såg förfärligt farligt ut, ty han hade inte väl hoppat från en stock, förrän denna snodde runt i vattnet.

Gunnel stod med andan i halsen. Han kunde ju plumsa ned, men det tycktes inte alls oro honom. Med sin båtshake i ena handen hade han tydligen ett visst mål i sikte. Nu ropade han något åt de andra karlarna och började bearbeta en stock i bröten, som ingen kunde nå från flotten, medan hans kamrater med båtshakarna höllo fast den han stod på, och genast började bröten gunga. Han gav sig inte förrän han fått stocken att ge vika. Och se,

hela massan spridde sig som genom ett under. Men hur skulle det nu gå med honom själv?

Med båtshaken stötte han sig ut från bropelaren, under det att han stod kvar på stocken, som av den kraftiga farten kom ett långt stycke bakåt in bland det övriga timret. Med några skull över de flytande stockarna nådde han flotten och hoppade upp därpå.

Ett rungande hurrå mottog honom, och åskådarna på bron och på stranden instämde spontant i hyllningen.

— Han är en hjälte, utbrast Märta, sedan hon något återhämtat sig från spänningen, i vilken han försatt dem alla genom sitt djärva dåd.

Gunnel var riktigt blek av förskräckelse. Detta var dock alltför djärvt. Hon gick bort över bron för att återvinna jämvikten. Hon ville inte visa att hon blivit så upprörd.

Den tredje och sista bröten var mera lätthanterlig, och när den var klarad, var det övriga arbetet jämförelsevis lätt men också mindre intressant ur åskådarsynpunkt.

Sällskapet från pensionatet återvände hem under livlig diskussion om det de bevittnat.

— Vet ni, jag tyckte alldeles det var som den där filmen ni minns, sade Märta.

— Du menar »Sången om den eldröda blomman» eller »Forsfararen», sade Sonja upplysande.

— Ja, fast detta var ännu mer spännande, därför att det var rena rama verkligheten.

— Det var verkligen en upplevelse, vars make jag aldrig sett, tyckte Gunilla Brandt, och häri instämde hennes kamrat.

— Nå, än du då, Gunnel, säger du ingenting? frågade Märta. Du tyckte väl ändå att det var stilig?

— Ja visst, men bara alltför djärvt.

— Vad gjorde det när det lyckades så bra, anmärkte Märta.

— Men det kunde ha misslyckats, invände Gunnel.

— Inte för den, som tycks vara så van som han, sade Sonja. Kanske de har mycket värre forsar i Värmland.

Och därmed tycktes ämnet uttömt för en stund, ty nu hade de kommit fram till gårdsplanen, som låg i behaglig skugga och där ett inbjudande kaffebord vinkade.

— Jag trodde det skulle smaka bra med en

liten kopp kaffe efter det säkert rätt spännande skådespelet, sade fru Anteson, där hon satt vid bordet tillika med fru Grane och revisorn.

De ankommande höllo med henne och slogo sig helt belåtna ned omkring bordet.

VIII.

EN UTFÄRD.

Man hade kommit till mitten av juli. Semesterflickorna hade rest och i deras ställe hade ett äldre par från Göteborg kommit för att slå sig ned hos fru Anteson en tid.

Fru Grane hade på det hela blivit mycket bättre, fast hon ännu någon gång fick kännning av sin svåra reumatiska värk. Däremellan rörde hon sig ledigt och deltog i sällskapslivet i pensionatet.

Vädret hade ej varit det bästa den sista veckan. Fastän mitt i juli hade det blivit kyligt och regnigt. Kvällarna lockade ej till promenader, utan man roade sig inomhus så gott man kunde. De äldre bland gästerna spelade bridge, ibland också de yngre, men för det mesta dansade de ute på verandan efter gramfonmusik eller roade sig på annat sätt.

I flera dagar hade man talat om att första vackra söndag göra en utfärd till en höjd på

andra sidan älven, och värdinnan hade lovat att medsända lunch.

Nu var det lördag och det såg ganska lovande ut för morgondagen. Det ideliga regnandet hade upphört, vinden hade vänt sig och det kändes varmare i luften. Detta gjorde att utfärden dryftades för påföljande dag. Den gällde en bergstopp, varifrån man hade en härlig utsikt över skogar, berg och vattendrag. Redan tidigt på förmiddagen skulle man ge sig av till båtplatsen, där sågverkets motorbåt skulle ligga till disposition, och med denna skulle man fara ett litet stycke uppåt älven för att landa på andra stranden. Därifrån skulle man vandra upp till berget.

Deltagarna i den beramade utfärden bestodo egentligen av ungdomen, det vill säga de tre unga flickorna och tjänstemännen från sågverket samt fru Palmer med sina gossar. Men fröken Rosenlöv hade blivit övertalad att följa med. Hon var mycket uppskattad av de unga på grund av sitt glada humör och sin vigör, vilken tillät henne att delta i nog så ansträngande promenader. Dessutom räknade fru Palmer mer på hennes sällskap än på ungdomens.

Till allas glädje visade sig söndagen vara en verkligt strålande sommardag, varm men frisk efter det ihållande regnet.

Fru Anteson fick mycket att bestyra på morgonen för att få matsäcken i ordning till kl. halv elva, då avfärden skulle ske.

Men för alla tycktes ej dagen arta sig lika ljus. Fru Grane hade under de senare fuktiga dagarna känt sig mindre väl, och under natten till söndagen hade hon ej kunnat sova för smärtors skull. När hon sluttigen efter intagande av medicin somnade, var det redan långt lidet på morgonen. Hon vaknade sent och kunde ej stiga upp.

Gunnel var för länge sedan färdig och hade förberett de andra på att hon kanske ej kunde komma med. Men detta ville hennes mor inte höra talas om. Hon sade att hon nog kunde gå upp om en stund och ingenting hindrade Gunnel att deltaga i utfärden. Om hon, modern, sedan behövde någon hjälp, skulle hon nog få det ändå, sedan värsta brådskan för avfärden var över.

Gunnel var ej svår att övertala. Hon bar själv upp frukostbrickan till modern och pysslade om henne på bästa sätt. När sedan fru

Grane förklarade att hon ville stiga upp, tyckte Gunnel sig ha god tid att vara henne behjälplig.

Men snart ropade de andra nedifrån gården att de skulle ge sig av och att hon fick skynda sig.

— Jag kommer strax! ropade hon tillbaka. Gå ni, jag hinner nog fatt er.

Och därmed startade de andra.

Gunnel blev uppehållen längre än hon trodde, ty hon nådes ej lämna modern, innan hon såg henne väl installerad i sin länstol med allt vad hon behövde omkring sig.

— Gå nu, mitt kära barn, du kommer försent om du dröjer längre, sade fru Grane litet nervöst.

— Ja, men först — —

— Nej, skynda dig nu. Jag har det ju så bra och kan ringa om det är något.

— Adjö då, älskade mamma, måtte du vara kry, när jag kommer tillbaka.

— Ja tack. Roa dig bra nu, min flicka, och oroa dig inte för mig.

Med en nick försvann Gunnel utom dörren och tog trappan i några skutt, varefter hon springande gav sig i väg.

Sågverkets båthamn vid den övre delen av älven låg i närheten av badplatsen. Snart hade Gunnel tillryggalagt den kända vägen genom skogen och stod nu vid båtarnas tilläggsplats. Men ingen motorbåt syntes till och ingen människa utom en karl, som sysslade med fiskedon vid en roddbåt litet längre bort.

Gunnel stod och stirrade ut över älven, hon såg inte skymten av de andra. De måtte ha funnit väntan för lång och trott att hon inte skulle komma.

Ja, nu var det väl ingen annan råd än att vända om hem igen. Men o, så förargligt! Hon hade så mycket glatt sig åt denna färd. — Så nedrigt av dem att svika henne så!

Hon tänkte just vända om, då mannen, som sysslat vid båten, närmade sig henne, och hon till sin förvåning igenkände Arne Person.

Han tog av sig mössan, i det han frågade:

— Skulle fröken följa med i motorbåten?

— Visst skulle jag det, men jag blev fördröjd hemma, och nu har de farit ifrån mig, svarade Gunnel helt förtrytsamt.

— Fröken kan se motorbåten snett över där på andra stranden, den lade ut just som jag kom hit ned.

— Alltså har jag inget annat att göra än att vända om hem.

— Vill inte fröken låta mig ro er över älven, så kanske de ser att fröken kommer och väntar på er?

— Jo tack, men — —

— Var så god och kom med till båten, det är ingen tid att förlora, om fröken vill hinna dem.

Gunnel följde efter honom och tänkte, att det var bra underligt att denne Arne Person alltid skulle vara till hands i brydsamma situationer. Det var visst hennes öde att ständigt råka på honom. Men han visade ju alltid, att han kunde reda upp de svårigheter hon mötte, och hon kände sig trygg och lugn i hans sällskap.

De sutto nu i båten och under kraftiga årtag skar den vattnet, så att det forsade utefter sidorna på farkosten som sköt god fart.

Efter en stunds tystnad sade Gunnel:

— Men, herr Person, ni skulle bestämt ut och fiska, och nu kanske jag kom och hindrade er därifrån?

— Nej, visst inte. Jag har hela söndagen för mig. För resten tänkte jag mig uppåt älven

till ett ställe, där en bäck rinner ut och där det lär finnas laxöring. Det blir alls ingen krok.

— Det är nu tredje gången ni kommer som en hjälpende räddare för mig, det är väl ganska egendomligt.

— Ja, och glad är jag för det. Det har varit det bästa som hänt mig sedan jag kom hit.

Gunnel vände på huvudet för att dölja en förrådsk rodnad. Det var inte så mycket orden som tonen, med vilken han yttrade dem, som gjorde henne förvirrad. Efter en stund sade hon:

— Jag såg er häromdagen ute på stockarna. Det var hemskt och farligt.

— Å, inte så värst. Man har ju både stockar och folk omkring sig. Alltid klarar man sig på något sätt.

— Det är väl inte så säkert. Jag var gräsligt rädd.

— Var fröken verkligen det? frågade Arne och såg forskande på henne. Jag har alltsedan min barndom varit med om att jumpa på stockar i älven där hemma. Där har vi också timmerflottning i älvarna fast inte i så stor skala som här.

Nu hade de kommit över till andra stranden där motorbåten låg förtöjd. Men ej en skymt av pensionatgästerna syntes, och ändå var det god sikt ända upp mot skogen.

Gunnel kände sig litet förargad på dem att de på detta sätt övergivit henne, men hon tänkte inte på att hon blivit fördröjd mer än en halvtimme.

— Här tycks ingen vara, sade Arne. Fröken kanske inte vet åt vilket håll de skulle gå?

— Nej, bara att färden gällde en bergstopp med vacker utsikt. Men det är inte gott att veta vilken.

— Och jag kan ingenting upplysa, eftersom jag är främling här på orten.

Gunnel såg rådlös ut.

— Vad skall jag nu ta mig till? Det är synd att be er ro mig tillbaka, när ni skulle fiska åt det här hållet.

— Det gör jag ju gärna, om fröken vill, men — — men törs jag föreslå att fröken först följer med ett slag upp till bäcken? Det kanske kunde vara roligt att meta laxöring.

— Ja-a, det vore roligt — — om ni vill ta mig med. Jag har alltid varit road av att meta.

Arne var förtjust. Han hade aldrig råkat en flicka, som så väckt hans sympati som Gunnel. Hon var utan allt slags pryderi, men var ändå långt ifrån djärv och framfusig. Allt hos henne tilltalade honom, och han längtade mer och mer att få framträda i sin rätta gestalt för att få umgås med henne som en jämlike. Som det nu var hade han många gånger svårt att ej falla ur sin roll. Han njöt av att se på henne, där hon satt mitt emot honom i aktern. Hon hade tagit av sin hatt, och det ljusa burriga håret flög för vinden om hennes solbrynta, friska ansikte, medan hennes mörka ögon drömmande skådade ut i fjärran.

Han höll på att glömma sin förmenta ställning och göra henne en fråga men hejdade sig i tid. I stället sade han:

— Nu är vi framme vid bäcken och nu skall vi fresta vår lycka.

Han fäste båten och gav Gunnel ett spö, ordnade reven och satte på kroken medtaget agn. Därpå visade han henne hur hon skulle kasta reven uppåt strömmen, där laxöringar antogos stå. Så gjorde han i ordning sitt eget spö och kastade ut. Han fick genast napp och drog upp en silverglänsande och sprattlande

laxöring. Gunnel hade inte samma tur utan måste flera gånger kasta reven på nytt uppåt strömmen. Slutligen fick även hon napp, och sedan fisken lekt en stund med agnat, kände hon att den fastnat på kroken och drog upp. Det var en stor och glänsande fisk. Helt förtjust ville hon ta den av kroken, men det var ej så lätt och Arne måste hjälpa henne.

På detta sätt fortsatte de under tystnad för att ej skrämma bort fisken, och vid 3-tiden hade de en tolv, femton stycken i båten, varav Arne dragit upp de flesta.

— Nu tror jag nog att det är bäst att vi ror tillbaka, sade Gunnel. Eftersom jag ändå inte kom med på utfärden, vill jag gärna komma hem i god tid, ty min mor har varit dålig. Det var därför jag blev fördröjd.

— Ja, då skall vi genast ta till årorna, sade Arne, som gärna ville återvända i tid till båtplatsen för att ej råka in bland de övriga pensionatgästerna.

Aterfärden gick med strömmen och mycket fortare än bortvägen. Snart voro de framme, och Arne ville nödvändigt att Gunnel skulle ta en del av fisken med sig hem. Efter en stunds invändningar gav hon med sig, och Arne

trädde upp ett halvt dussin fiskar på en liten gren, som var behändig att bära. Han vågade inte be att få följa henne utan tackade henne för vänligheten att medfölja till fisket.

— Ack, det är väl jag som får tacka er, sade Gunnel, först för att ni så beredvilligt rodde mig över älven och sedan för att ni förskaffade mig ett nöje i stället för det jag gick miste om.

Nog visste Arne vad han velat svara på det, men han nöjde sig med att endast lyfta på mössan till avsked.

Det väckte inte liten förvåning bland de hemmavarande i pensionatet, när Gunnel kom hem ensam före de andra och därtill bärande på en knippa fisk.

Gästerna sutto ute på gårdsplanen och njöto av den vackra eftermiddagen. Till och med fru Grane hade vågat sig ut en stund. Hon blev helt bestört, då hon fick se dottern komma ensam.

— Vad i all världen, Gunnel? Kommer du hem ensam och så tidigt? utropade hon.

— Ja, jag kom för sent, och de andra hade farit ifrån mig.

— Men varifrån har du fått fisken?

— Jo, det var en arbetare, som erbjöd sig att ro mig över älven för att jag möjligen skulle hinna upp de andra på motsatta stranden. Men av dem syntes inte ett spår, och jag hittade inte vägen.

— Det var ju bra ledsamt att de skulle gå ifrån dig, sade fru Anteson. Men fisken?

— Jo, arbetaren, som inte var någon annan än Arne Person, som jag känner litet, skulle ut och meta laxöring och frågade om jag hade lust att följa med, när jag ändå inte kunde hinna upp mitt sällskap, och det gjorde jag. Och så var det inte mer, tillade Gunnel litet generad över allas förvånade blickar. Och nu går jag in i köket med fisken.

När hon gått, sade fru Axner något om det olämpliga i att så där ge sig ut med en arbetare, men fru Grane, som inte hade lust att diskutera den saken lämnade sällskapet och gick upp till sig, där Gunnel snart slöt sig till henne.

— Du förstår, Gunnel, sade fru Grane, jag klandrar dig inte för att du följde med den där hyggliga karlen, som du talat om förut, men på ett sådant här ställe med så mycket prat och skvaller får man vara litet försiktig.

Och så — för den unge mannens egen skull.
Han kan göra sig inbillningar och missbruka —

— A, kära mamma, han är alls inte av den
sorten, han är så grannlaga i sitt uppträdande.

— Ja, ja, men var på din vakt.

IX.

EN AFTONPROMENAD.

En stund före middagen kommo deltagarna i utfärden hem, och det var ej utan att de kände sig litet generade över att så där utan vidare ha farit ifrån Gunnel.

— Du får verkligen förlåta oss, Gunnel, men vi väntade på dig över en halvtimme, sade Sonja.

— Och vi trodde, att du inte kunde komma ifrån, fortsatte Märta. Vi var tvungna att ge oss av då, om vi skulle komma tillbaka i tid.

— Kära ni, det gjorde ju ingenting, fast jag måste erkänna att jag kände mig ganska snopen, när jag kom ned till båthamnen och inte såg varken er eller motorbåten.

— Du fick ju en trevlig tur ändå, efter vad vi hört, återtog Märta, du träffade ju din — — du träffade ju Arne Person och följde med honom ut och fiskade.

— Ja, han var nog vänlig att vilja ro mig

över älven, för att jag möjligen skulle hinna upp er på andra stranden. Men det lyckades inte, och jag hade ingen aning om åt vilket håll ni gått.

— Och då for ni två ut på tu man hand i stället? Är det inte som jag säger, att han, Arne Person, är din förklarade riddare, sade Märta, och du är allt ganska intresserad av honom också, lilla Gunnel, skämtade hon.

— Intresserad? Ja, jag tycker att han är hygglig och trevlig att tala med. Men det är ju rena slumpen, som fört honom i min väg alla gånger.

— Men vad i all världen talade ni om? undrade Sonja.

— Å, om allt möjligt. Att jag nu följde med honom på fisket, berodde på att jag tyckte det hade varit synd, om han skulle fått avstå därifrån för att ro mig tillbaka den långa vägen. Det var för resten härligt ute på älven.

— Vad skulle han inte tycka då! utbrast Märta skrattande. Akta dig du, ingen vet hur detta månede sluta.

— Nej, vet du vad, Märta, sade Sonja, inte tror du väl att Gunnel går och blir förtjust i en arbetare. Hon skall väl veta sin plats.

— Tack ska du ha, Sonja, att du tar mig i försvar. Men nu går vi in till middagen, de andra ha redan gått.

Detta samtal hade nämligen ägt rum ute på gårdsplanen.

Gunnel hade verkligen fått sin önskan uppfylld så till vida, att hon sedan några dagar hade sin plats hos ungdomen ute på verandan. Fru Axner hade flyttat in till fru Grane och fröken Rosenlöv, så att Gunnel skulle få sitta hos hennes döttrar.

Märta hade fått för sig att hon ville skoja litet med Gunnel och ställa till så, att »slumpen» än en gång förde henne och Arne tillsammans. Men hur det skulle tillgå hade hon ännu ej klart för sig, och hon ville inte rådgöra med någon av lätt insedda skäl. Men slumpen kom även henne till hjälp.

Följande lördag vid middagen var det någon av herrarna, som frågade om inte damerna hade lust att än en gång gå ned till dansbanan, om inte för att dansa, så för att se på dansen en stund.

Märta blev genast eld och lågor och fick även de andra flickorna att gå in på förslaget.

Vid dansbanan, tänkte Märta, är nog Arne

Person såväl som de andra arbetarna, och där skulle hon utföra sin plan. Hur hon skulle gå tillväga finge omständigheterna avgöra.

Fram på aftonen gävo de sig alltså av till dansbanan. De togo vägen genom skogen, där Gunnel blivit så skrämmd på midsommarafton, och hon kände ännu en rysning vid tanken därpå. Hon hade aldrig omtalat sitt äventyr för någon, ej ens för modern, av fruktan för att göra henne orolig.

Nu var allt tyst och lugnt och nästan lika ljusst som på midsommarafton, fast klockan snart var nio.

— I den här skogen vill jag inte råda er att gå ensamma en lördagskväll, sade ingenjör Bjarne till flickorna. Arbetarna ha för vana att just här samlas för att dricka och spela kort. Märkvärdigt nog är det ingen här i afton.

Gunnel ryckte till men sade ingenting. Men Sonja sade:

— Det är så sällan vi går ut ensamma på aftnarna, och allra minst går vi in i skogen, det är vi för rädda till.

— Det att vara rädd kan ha sina fördelar i vissa fall. Annars är här ju på det hela lugnt

och stilla, som ni nog märkt. Kommer någon hit, som vill ställa till bråk, får han snart respass.

Snart voro de framme vid dansbanan, där det alls inte var så mycket folk som vid midsommar. Dock voro några par uppe och dansade efter sågverksmusiken, som även i afton spelade för dem.

Men Märta spanade förgäves efter Arne Persson. Han syntes inte till varken bland de dansande eller bland dem, som stodo omkring och sågo på.

Förargligt att hennes lilla plan att spela Gunnel ett spratt gick om intet! Nå, han kanske kom litet senare, men de hade beslutat sig för att gå hem redan vid tiotiden, så det var inte lång tid kvar.

Emellertid var hon som de andra rätt road av att se på dansen, och tiden gick fort under allt slags skämt och prat, ty denna gång blev det ej fråga om någon dans. Det var egentligen Sonja, som dekreterat detta, ty, som hon sade, på midsommarafton kan det ju gå an att blanda sig med folket, men därmed fick det vara nog.

Rätt vad det var fick Märta syn på Arne,

som stod borta vid sidan av musikestraden och såg på dansen.

Nu, tänkte hon, ska det ske. Och därmed gick hon fram till Gunnel och viskade till henne att det var någon som ville tala med henne borta vid estraden. Gunnel såg ditåt men kunde inte upptäcka någon, ty just där var det alldeles tomt på folk.

— Vem är det? frågade hon.

— Gå dit bort, så får du se.

Utän en tanke på något narri styrde Gunnel omisstänksamt sina steg mot estraden men såg fortfarande ingen, som hon kunde tänka sig ville tala med henne.

Hon tänkte fortsätta och gå runt banan för att återkomma till sin plats, men just då upptäckte hon Arne Person i vinkeln bakom trappan till estraden. Han fick också syn på henne och rev av sig mössan i en fart.

Gunnel kände sig litet generad över att det såg ut som om hon sökte efter honom, men hon fann sig genast och nickade vänligt, i det hon sade:

— Tack för sist, herr Person, då vi var ute och fiskade. Var det ni, som ville tala med mig?

— Hur så? Jag förstår inte.

— Jo, en av flickorna sade att det var någon borta vid estraden, som ville tala med mig.

— Nog för att jag gärna vill tala med fröken, men det skulle inte falla mig in att skicka efter er. Då hade jag väl hellre gått direkt fram till er, om jag hade haft något särskilt att säga er.

— Ack, det var förstås ett skämt av Märta, hon är så obetänksam, sade Gunnel förklarande.

— I alla fall är jag henne tacksam för hennes lilla påhitt. Fröken dansar inte i afton?

— Nej, nu ska vi snart gå hem, och det är bäst jag går, så att de andra inte behöver vänta på mig. Adjö, herr Person!

Arne lyfte åter på mössan, och Gunnel fortsatte sin väg fram till sitt sällskap. Hon kände sig helt generad och var ond på Märta, som så där narrat henne och utsatt henne för den allmänna uppmärksamheten. Nu när hon tänkte på det, kunde hon inte förstå att hon varit så dum och trott att det verkligen var någon, som ville tala med henne. Vad skulle folk tänka om henne, som gick banan runt för att skenbarligen söka upp Arne Person? När hon

kom fram, sade hon till Märta med förtrytelsens rodnad på kinderna:

— Fy, Märta, hur kunde du narra mig på det sättet? Nu skulle jag hälsa dig, att det var dig han ville tala med.

Märta kände sig litet avsnoppad, men de andra bara skrattade, och Gunnel tyckte det var bäst att göra detsamma.

— Hör, så bra musiken spelar den här valsen, ska vi inte dansa ändå ett slag, innan vi går härifrån? frågade herr Palman.

— Det har Palman alldeles rätt i, instämde ingenjören.

Flickorna sågo litet tveksamt på varandra, men innan de visste ordet av, blevo de förda ut på banan av var sin kavaljer. Men så fort dansen var slut, gingo de genast därifrån.

På hemvägen var Märta angelägen om att komma i sällskap med Gunnel.

— Du, Gunnel, du förlåter mig väl? sade hon inställsamt.

— Det kan jag väl göra, för jag tror inte du tänkte på i vilken pinsam ställning du försatte mig.

— Nå, vad sade Person, när du kom? frå-

gade Märta, som inte längre kunde styra sin nyfikenhet.

— Det får du inte veta, lilla Märta, var Gunnels svar.

Och därmed fick hon nöja sig.

X.

FAMILJEN MÖRK.

En dag mot slutet av juli kom en elegant bil susande in på gårdsplanen vid pensionatet, och ur steg en medelålders likaledes mycket elegant dam.

Fru Anteson, som kommit ut på trappan, ropade helt glatt:

— Å, god dag, fru Mörk, och välkommen hem! Så roligt att se er igen, men vad förskaffar mig den äran?

— Jo, först fick jag lust att hälsa på er och sedan se vilka gäster ni har i sommar. Jag vill göra deras bekantskap på förhand, för om tisdag i nästa vecka tänker vi ha en liten tillställning där hemma, och jag vill gärna då se er allesammans hos oss. Hoppas intet hinder möter.

— Inte det jag vet. Jag tackar hjärtligt, och så gör nog alla de andra också. Det är så välkommet med en omväxling ibland, och detta är ju en stor händelse.

— Då skickar jag stora bilen att hämta åtminstone de äldre damerna.

Fru Anteson bad gästen stiga in i sällskapsrummet, där några av gästerna uppehöll sig. Den övliga presentationen försiggick och fru Mörk slog sig ned.

Hon var av medellängd och hade något i hög grad kultiverat över sin person, men så kom hon också av en gammal god svensk släkt. Hon såg mycket bra ut med ett finskuret ansikte, inramat i mörkt, något gråsprängt hår. Det förnämsta hos henne var dock den godhet, som utströmmade från hennes väsen och det intresse hon tycktes ha för alla och en var. Hon fann alltid de rätta vänliga orden.

Fru Anteson hade gått ut för att styra om några förfriskningar, och när hon återkom, fann hon fru Mörk och fru Axner i livligt samspråk. De hade funnit att de hade flera gemensamma bekanta, vilket ju alltid är en anknytningspunkt.

När fru Mörk efter en knapp timme avlägsnade sig, voro alla intagna i henne och glädde sig åt att komma till hennes hem.

De unga flickorna voro i extas över utsikten

att få dansa och fingo brått med att dryfta toalettfrågan.

— Jag undrar hur hennes dotter är, sade Sonja. Hon kanske inte alls är lik sin förtjusande mor.

— Vi får väl se. Är det inte en son också? undrade Märta.

— Jo, det vet ni väl, inföll Gunnel. Herr Palman sade ju häromdagen att han var utrikes för att studera i ett stort trävarubolag eller vad det var.

— De kanske väntar honom hem nu, han har visst varit länge borta. O, vad jag längtar till tisdagen, suckade Märta.

Under tiden hade fru Mörk kommit hem och gått för att träffa sin man i hans privata rum.

— Hör du, min vän, sade hon, det är alldeles nödvändigt att din väns son, Arne Person, kommer med på vår bjudning om tisdag. Det skulle kännas ganska otrevligt annars.

— Det är också min önskan, svarade hennes man. Men hur övertala honom till det? Du vet att han envisas med att vara arbetare och ingenting annat än arbetare.

— Ja, jag vet. Men skulle han inte efter en tid tjänstgöra på kontoret? Han har ju

länge nog varit arbetare nu, så att han kunde bli sig själv igen och börja med något annat.

— Ja, jag skall tala med honom i morgon. Jag tänker han fått nog av grovarbete nu. Och naturligtvis skall han flytta hit till oss.

— Ja, naturligtvis.

Resultatet av direktör Mörks samtal med Arne blev att denne på bjudningen hos Mörks skulle för första gången där på orten uppträda som herreman.

Direktör Mörks son Per Göran var verkligen ute och praktiserade. Han hade tagit studenten på våren och skulle till hösten in vid Tekniska högskolan. Liksom Arne skulle han gå i sin fars fotspår och efter slutade studier inträda i sågverksbolagets tjänst.

Han väntades hem nu i veckan för att ha en liten ferie, innan terminen började.

Systemen Ebba var ett par år äldre. Det var en vacker flicka, som både till utseende och läggning mer liknade far än mor. Hon var rask och hurtig och mycket musikalisk, varför hon långa tider vistades i huvudstaden för musikstudier. Det sades att hon var förlovad och att förlovningen skulle eklateras med det snaraste. Vem den utkorade var, visste man

ej, men det troddes allmänt att det var en officer.

Direktörsbostaden låg på en höjd ovanför älven och hade en storartad utsikt nedåt forsarna. Det var en präktig tvåvåningsbyggnad i herrgårdsstil. Den hade en massa stora och rymliga rum, vackert och smakfullt inredda. I bottenvåningen en stor hall med breda skjutdörrar till angränsande rum. I övre våningen voro utom en ljus och rymlig hall familjens sovrum och ett par gästrum, varav det också fanns några i vindsvåningen. Det var ej sällsynt att alla dessa gästrum voro upptagna, i synnerhet vid helgerna, då det gästfria hemmet stod öppet för släkt och vänner.

Som det var rätt långt till grannar i denna trakt, fanns det få familjer att umgås med utom sågverkets gifta tjänstemän och ett par familjer till. Detta kom pensionatet och dess gäster till godo, och vid det så kallade notvarpet på sensommaren brukade de senare alltid vara bjudna.

XI.

DEN STORA BJUDNINGEN.

Tisdagen var inne men hade inte precis önskeväder. Dock såg det ut att kunna klarna, och i så fall skulle det bli månsken på aftonen.

Familjen Axner hade skickat efter sina elegantare aftontoaletter, vilka hade ansetts onödiga att medtaga till den avlägsna landsändan. Gunnel, som inte hade någon klänning att skicka efter, fick nöja sig med en enkel vit crêpe de chineklänning, som dock var helt fräsch.

Hon var glad att modern nu var så mycket bättre, att hon ansåg sig kunna följa med på bjudningen, i synnerhet som hon skulle få åka både bort och hem i direktör Mörks bekväma bil.

Vid åttatiden voro ett fyrtiotal gäster samlade i salongen i direktör Mörks bostad, där allt var ordnat till fest. Både fru Mörk och

hennes dotter utvecklade alla sina charmanta värdinneegenskaper vid underhållningen av gästerna, under det att direktören själv syntes litet förströdd och oupphörligt kastade en blick mot dörren som om han otåligt väntade någon. Kanske det var sonen, som man visste var hemkommen men som ännu inte visat sig.

Då ljusnade plötsligt hans blick vid åsynen av två unga män, som just kommo in och gingo direkt fram till honom.

Alla visste eller förstodo att den ene av dem var sonen i huset. Men vem var den andre?

Bland de unga flickorna från pensionatet blev det en rörelse av häpnad, ty var detta inte Arne Person, den unge arbetaren, som de sett vid upprepade tillfällen? Nu kom han in klädd i oklanderlig aftondress och uppträdde helt ledigt och världsvant, när han av direktören föreställdes som sonen till en av hans goda vänner, brukspatron Person i Värmland.

Det var inte endast de unga flickorna, som blevo förvånade över att den de ansett som arbetare, nu visade sig vara en ung man av god familj. Alla andra, som kommit i beröring med honom, blevo lika häpna, ty så väl hade han lyckats bevara sitt inkognito.

Den unge Per Göran Mörk hade likaledes blivit föreställd för dem han inte kände förut och visade sig hava samma förbindliga sätt som modern.

Nu kunde dansen börja. Musiken från sågverket hade placerats i hallen och i den stora salen skulle dansen trådas.

Gunnel hade riktig hjärtklappning, ty hon såg att Arne Person tillika med de andra unga herrarna närmade sig i avsikt att bjuda upp. Skulle han utvälja henne, eller skulle han nu föredraga någon annan? Nej, det såg ut att vara henne det gällde.

Men just innan han hann fram, var det en av de andra herrarna, som bugade för Gunnel och dansade ut med henne.

Arne bjöd då upp fröken Mörk, vilket naturligtvis var hans skyldighet såsom varande gäst i huset. I sin iver att råka Gunnel hade han så när gjort sig skyldig till en taktlöshet och räddades därifrån i sista stunden.

Det var först senare som han fick tillfälle att bjuda upp Gunnel.

— Nu, fröken Gunnel, hoppas jag att ni lika vänligt beviljar mig en dans som då jag

som arbetare ödmjukt anhöll om en sådan. Eller vad säger ni?

— Jag säger tack, men jag har knappt ännu återhämtat mig från min överraskning.

— Nej, jag undrar inte på det.

Och så dansade de ut bland de andra paren.

Sedan dansen var slut, förde han henne ut på den öppna verandan utanför salen.

— Nu vill jag särskilt tacka er för den vänlighet ni alltid visade den ringa arbetaren, fröken Gunnel, sade han.

— Å, det var inget att tacka för. Det hade väl varit rysligt om jag skulle ha varit ovänlig mot er, som alltid hjälpte mig, när jag råkade illa ut.

— Jaså, ni menar att om ni inte känt er tacksam, skulle ni aldrig varit så vänlig.

— Å, visst inte. Jag var bara som jag brukar vara.

— Ja, det var så jag förstod det, och det bevisar att ni har ett gott hjärta och att ni inte är högmodig och föraktar de ringa.

— Å, herr Person, varför skulle jag göra det? Dessutom — —

— Vad? Vad ville ni säga?

— Det var ingenting, sade Gunnel och slog ned ögonen.

— Nåja, det får jag veta en annan gång. Nu går vi in och dansar ett tag igen.

Ingenjör Bjarne dansade nu med Sonja och unge Mörk med Märta. Båda paren tycktes ha mycket att säga varandra under dansen, ty de pratade i ett och tycktes särdeles belåtna med varandra.

— Har ni tänkt på det, fröken Sonja, att den önskan jag yttrade på midsommarafton nu gått i uppfyllelse?

— Vilken önskan då?

— Jo, att jag en gång skulle få dansa med er på ett parkettgolv.

— Ja, nu minns jag, och att jag inte trodde att det skulle gå för sig här på orten åtminstone. Och hade vi nu inte varit kvar, så hade det nog aldrig hänt.

— Hur länge stannar ni?

— Till månadens slut, tänker jag.

— Och då är det slut med sommarfröjden.

— Det hoppas jag det inte är, sade Sonja, för mig åtminstone. Vi brukar ha mycket roligt i augusti ute vid vår skärgårdsvilla.

— Ja, jag vet att stockholmarna roar sig mycket ute i sin skärgård. Men vad hjälper det mig?

Även detta par sökte sig ut på verandan, när dansen slutade, och där suto de över nästa dans och pratade.

Märtas kavaljer förde henne ut i trädgården och visade henne dess härligheter, och snart slöto sig Gunnel och Arne till dem. Under skratt och skämt skattade de körsbärsträd och bärbuskar, och den muntra kvartetten hade så roligt i trädgården, att de rentav glömde bort dansen.

Lockade av deras glada röster kommo pojkarna Palmer springande för att se efter vad de hade för sig. Men Per Göran och Märta sprungo undan dem med uppmaning att de skulle ta fatt dem, varpå det blev en tävlan om vem som kunde gömma sig bäst eller springa fortast för att komma undan.

Den äldste pojken Palmer hade spekulerat på att få fatt i Märta, för vilken han hyste en svärmisk beundran. Men det lyckades inte, ty Arne hade fått fatt i henne och förde henne nu in i danssalen. Han lyckades inte bättre

med Gunnel, som just gick upp på verandan med Per Göran Mörk.

Det hade lidit rätt långt ut på aftonen. Arne hade inte bjudit upp Sonja. Han visste inte hur hon skulle ta det, ty han kunde inte glömma hennes spotska min vid midsommardansen, bara han kom i hennes närhet. I alla fall tyckte han att artigheten fordrade att han gjorde ett försök, då han vid ett tillfälle såg att hon var ledig. Till sin förvåning märkte han att han blev riktigt vänligt mottagen.

— Jag trodde att ni inte ville dansa med mig, sade Sonja. Jag har hela aftonen väntat på att ni skulle bjuda upp mig.

— Å, sade Arne, det kunde jag inte föreställa mig. Ni har ju varit så upptagen.

— Ja, kanske det, men jag har ändå väntat på att ni skulle komma.

— Jaså. Ja, då dansar vi väl ut då.

Sonja var allt litet skamsen över att hon inte hade kunnat förmå sig att vara vänlig mot Arne under hans ringhets dagar. Nu tyckte hon att han såg riktigt stilig ut i sin oklanderliga smokingkostym och ville gärna räkna honom bland sina uppvaktande. Men till sin

harm förstod hon av hans reserverade sätt, att det nog ej skulle ske.

Arne å sin sida bemötte henne med den största artighet, men någon sympati kände han inte för henne. Då var den yngre systemen mer i hans smak. Hon var ej det minsta stel utan tog allting enkelt och naturligt.

När dansen var slut, sade Arne några artiga ord till Sonja, bugade sig och gick ifrån henne, så fort det blev möjligt utan att verka oartig.

Det var senare på aftonen och efter supén. Verandan och terrassen utanför voro upplysta med mångfärgade lyktor, som spredo ett magiskt sken över grupper av gäster, vilka promenerade ute eller sulto på verandan. Ungdomen syntes föredraga att vistas ute under en himmel, varifrån månen strålade i full klarhet trots den ännu ljusa aftonhimmeln.

Ibland lockade dess sken dem att ströva inåt de dunklare gångarna, och nyss hade Gunnel och Arne avlägsnat sig nedåt trädgården, där de stannade vid en liten damm, i vars dallrande vatten månen speglade sig.

Arne hade just frågat Gunnel om hennes hem och fått veta var det var beläget samt att de tänkte sälja sin villa.

— Och lyckas det, tillade hon, flyttar vi till Stockholm i höst, så att jag kan utbilda mig till stenograf.

— Till Stockholm! Det var roligt, utbrast hennes följeslagare, då kan vi träffas ibland, för jag skall också upp till Stockholm för att fortsätta mina tekniska studier.

— Men hur skall ni få reda på mig? skämtade Gunnel. Vi vet för resten inte än om vi alls kommer dit.

— Å, jag ska nog ta reda på er, jag ger mig inte så lätt, när det är något jag gärna vill, och jag vill inte att vår bekantskap skall sluta med dessa få gånger vi träffats. Har ni något emot att fortsätta bekantskapen?

— Jag har aldrig haft något emot er, svarade Gunnel litet undvikande.

— Det märkte jag till min stora glädje på den tiden, då ni trodde att jag var en vanlig arbetare, sade Arne litet självsäkert.

— Vanlig tyckte jag aldrig att ni var, invände Gunnel uppriktigt. Jag trivdes alltid i ert sällskap.

— Tack skall ni ha för det. Då kan ni väl lova att underrätta mig om var ni kommer att bo, om ni kommer till Stockholm.

— Ni kan lika bra höra efter hos min farbror, grosshandlare Grane, som skall hjälpa oss med våning och sådant.

— Ja, det kan ni lita på att jag skall göra, var Arnes bestämda svar. Efter en stund tillfogade han:

— Jag skulle egentligen vara ond på fröken Märta för att hon narrade er den där gången, men det kan jag inte vara, när hon därmed förskaffade mig nöjet att träffa er en stund. Men vad det är härligt att få umgås med er som med en jämlike, fröken Gunnel. Det berodde mycket på er att jag samtyckte att avlägga min förklädnad. Jag hade tänkt att hålla på med jobbet litet till annars. Där var mycket att lära.

— Men vad är det som hindrar att ni fortsätter med jobbet, som ni säger?

— Nej, nu när jag börjat att uppträda som mig själv, skulle det inte vara detsamma. Jag skulle säkert inte då vara så väl tåld av arbetarna.

De hade återkommit till terrassen och sågo att man var i färd med att bryta upp.

De av pensionatets gäster, som ej åkte hem

i bil, promenerade den korta vägen, följda av de unga herrarna. Och så skildes man åt efter en förtjusande afton. Den hade ju också varit ganska händelserik åtminstne för några av sällskapet.

XII.

EN UTFÄRD MED BIL.

Ett par dagar efter dansen kommo syskonen Mörk och Arne Person upp till pensionatet en afton. De tre unga flickorna samt ingenjören och herr Palman voro ute på gårdsplanen och spelade boccia, ett bollspel, som mycket intresserade både gamla och unga, de förra mest som åskådare. Men sedan de främmande kommit, upphörde spelet och det blev i stället ett livligt språkande, varvid en utfärd föreslogs av herrarna. Den gällde ett vattenfall längre västerut uppåt verkliga fjälltrakter, som de tyckte flickorna borde se, innan de lämnade orten. Utfärden skulle företas med två bilar, som Per Göran trodde sig kunna få låna av bolaget.

— Då får det lov att bli nästa söndag, förklarade Sonja, för sedan i veckan reser vi.

— Ja, det passar nog bra bara vädret blir vackert, svarade Per Göran.

— Vi tar med lunchen, inföll fröken Ebba Mörk, så slipper fru Anteson ha besvär med det. Blir vi inte åtta personer — jo, fyra damer och fyra herrar. Fler kan vi knappast få rum i de små Fordbilarna, ty några andra lär vi inte få låna uppåt de där dåliga vägarna.

— Å, vägarna är inte så dåliga förrän alldeles i närheten av fallet, sade ingenjören. Jag har varit där en gång. Men Fordbilarna blir nog bra och lätta att komma fram med.

— Vad heter fallet? frågade Märta.

— Brudfallet.

— Ett så underligt namn!

— Ja, det är en sägen förknippad därmed, upplyste herr Palman.

— Å, låt oss höra den, bad Gunnel.

— Men passar det inte bättre när vi kommer till platsen? undrade Per Göran.

— Jo, jo! utropade alla.

Och därmed gingo de in, och det dröjde inte länge, förrän fru Anteson själv vred upp gram-mofonen och satte på en till dans inbjudande skiva.

Följande söndag blev verkligen en vacker dag, en sådan där stilla, ljuvlig dag, som det

ofta förekommer i Norrland i slutet av juli, varm men ändå frisk.

På slaget tio stodo bilarna utanför dörren för att hämta flickorna Axner och Gunnel. Den ena bilen skulle föras av Per Göran, och Märta satte sig upp vid hans sida. I baksätet Gunnel och Arne. Den andra Bilen fördes av ingenjör Bjarne. Matsäckskorgarna stodo redan instuvade bredvid honom, så där var ingen plats, utan Sonja och Ebba satte sig i baksätet och herr Palman på ett stolsäte inni vagnen.

— Ursäktar fru Anteson om vi inte kan komma precis till middagen utan kanske en stund senare? frågade ingenjören.

— Ja, ja, oroa er inte för det, ni skall nog få mat när ni kommer, sade hon vänligt och viftade farväl till de glada ungdomarna.

De hade flera mil att fara västerut till en fjälldal, bekant för sin naturskönhet. Vägen följde en god stund den breda älven, men snart svängde den in i en sidodal, där en liten biflod till den större älven forsade fram. Bergen blevo allt högre, och vid en krök av vägen skymtades några fjäll med snö på toppen.

Ett utrop av förtjusning över det storslagna landskapet hördes från båda bilarna, och Gun-

nel var överlycklig att en gång få skåda verkliga snöfjäll mitt i sommaren.

Vid 12-tiden gjordes ett uppehåll just vid en vacker utsiktspunkt, och samtliga stego ur bilarna för att räta på benen litet.

Fröken Ebba tog fram en saftbutelj och glas, och hennes bror hämtade vatten ur en närbelägen fjällbäck.

Man slog sig ned i gräset och njöt av förfriskningen under gladaste stämning.

— Hur långt är det kvar nu, Per Göran? frågade Ebba.

— Ett par mil ungefär. Det går snart, och om alla känner som jag, skall det bli skönt att få mat vid framkomsten. Men nu måste vi raska på.

Alla intogo sina platser i bilarna, och så bar det av igen.

Fjällen trängde alltmer ihop sig, och snart var det knappt plats för mer än den lilla älven och vägen i dalgången. Men som genom ett trollslag vidgade den sig igen, och de resande hade framför sig en bred dal med flera gårdar, där älven bredde ut sig till en tämligen stor och långsträckt sjö, åt ena sidan omgiven av branta fjäll. Och där kunde man se en

silverstrimma, som störtade sig utför branten och ned mot sjön. Det var Brudfallet, dit färdens skulle ställas.

Alldeles i början av dalen låg en större gård på en kulle med utsikt uppåt sjön och dalen.

Ingenjör Bjarne höll med bilen utanför grinden och gick upp den korta vägen till huset.

På förfrågan fingo flickorna veta att detta var gästgivargården och att ingenjören troligen hade något att uträtta där.

— O, så inbjudande det ser ut där uppe! utropade Märta.

— Och vilken bedårande utsikt det måtte vara där, tillade Gunnel.

Nu återkom Bjarne, och bilarna fortsatte omkring sjön och stannade i närheten av vattenfallet.

På en liten sluttning mot sjön alldeles invid fallet dukades nu matsäcken fram. Arne gjorde en eld i en skyddad bergskreva, och över densamma värmdes potatisen, som låg färdigkokt i sin gryta. Litet vatten hälldes på, och den placerades på en av honom gjord hård av stenar. Det dröjde ej länge, innan grytan puttade, och då var också dukningen med en massa läckra anrättningar färdig.

Med god aptit och under skämt och glam avåts den efterlängtdade måltiden, och när den var slut, var det just ej mer att packa in i korgarna än tomma kärl och papper.

— Något kaffe får ni inte, sade Ebba litet spjuveraktigt.

Några av sällskapet sågo rätt besvikna ut, men somliga hade liksom en aning om att det nog skulle vankas på något sätt.

— Låt oss nu höra varför fallet heter Brudfallet, påminde Märta.

— Per Göran är den, som har bäst reda därpå. Han har hört denna sägen, sedan han var barn, sade ingenjör Bjarne.

— Nå, Per Göran, berätta då! uppmanade Palman.

— Jo, det var så att en brud, som bodde vid övre ändan av sjön, skulle fara till kyrkan och vigas. Det var på vårvintern och isen låg ännu på sjön. Om man kunde åka över isen, skulle vägen förkortas betydligt, och på brudens egen begäran togs vägen över sjön. Men sedan de väl kommit ett stycke från land, hördes isen knaka och braka, och mitt för vattenfallet här brast isen under hästhovarna, och hela släden med bruden och hennes säll-

skap försvann i djupet utan räddning. Sedan dess kallas fallet Brudfallet.

En tystnad följde på den kusliga berättelsen, och den glada stämningen tycktes förlorad.

— Hu, så rysligt! utbrast Gunnel.

— Ja, men man får väl hoppas att denna sägen som så många andra ej är en verklig händelse, lugnade henne Arne.

— Ingen rök utan eld, heter det ju, sade Märta.

— Låt oss tro att namnet kommer av något helt annat, föreslog Ebba. Till exempel av att själva fallet ej är olikt en brudslöja, som breder ut sig nedtill.

— Ja, ja, ropade alla, låt oss tro det!

— Det är det mest antagliga och en vacker förklaring till namnet, sade ingenjör Bjarne avgörande.

Nu ville alla ta själva fallet i närmare betraktande och gingo så nära de kunde för stänket.

Gunnel var hänförd, och från den plats, där hon stod, lyste solen på stänket från fallet, så att det bildades liksom en regnbåge.

Det var en obeskrivligt vacker plats och ännu så länge nästan oberörd av turisttrafiken, så

avlägset som den låg och undan allfarvägen. Gunnel tyckte sig aldrig ha skådat ett mer förtrollande landskap men kunde ändå inte värja sig för en känsla av ödslighet, ty på denna sidan om sjön fanns ej en människoboning, och den sista biten av vägen hade med nöd varit framkomlig. Detta i förening med den hemska berättelsen gjorde henne ganska dystert till mods.

— Vad står ni och funderar på, fröken Gunnel? hörde hon Arne säga vid hennes sida.

— Jag — jo, jag funderar på bruden, som förolyckades och på detta landskap, som fastän idealiskt vackert ändå är så dystert.

— Ja, jag håller med om det, men tänk inte på det nu. Och vad bruden beträffar, har vi ju redan avfärdat den där sägnen. Men nu får ni säga farväl till fallet, för jag ser att de andra tänker på att ge sig i väg till bilarna. Kom nu!

Gunnel kastade en sista blick omkring sig och följde sedan dröjande efter Arne, som gått fram till elden för att se till att den var ordentligt släckt.

Snart sutto de alla i bilarna, och denna gången körde Bjarne i spetsen. När de nådde

gästgivargården, stannade han och bad de andra göra sammaledes, ty nu, sade han, skulle de gå upp på kullen och beundra utsikten därifrån.

Uppkomna på gårdsplanen stannade de betagna av den utsikt de hade framför sig. Härifrån tedde sig landskapet på annat och gladare sätt, ty i närheten lågo flera gårdar på den långa sluttningen ned mot sjön, vilken man såg i hela sin längd. Bergen hade dragit sig undan en smula och sågo ej så dystra ut.

— Nu, mina damer och herrar, började ingenjör Bjarne helt högtidligt, ber jag er följa mig ännu några steg.

Han vek om hörnet av byggnaden, och där på en liten platå eller terrass var det mest inbjudande kaffebord dukat, som dignade av alla slags goda bakverk.

Ett »Åh!» undslapp hans sällskap, som ej var sent att efterkomma hans uppmaning att slå sig ned och låta sig väl smaka.

— Detta var verkligen en angenäm överraskning, sade Sonja med en gillande blick mot ingenjören. Trots sina förnåma later kunde hon inte dölja sin litet plebejiska smak för kaffe.

— Det gläder mig att ni uppskattar mitt lilla påhitt, fröken Sonja. Jag tyckte att vi ej skulle lämna detta ställe utan att även se utsikten här uppifrån, och så passade det ju så bra att dricka litet kaffe på samma gång.

— Ja visst gör det det.

Det blev åter mycket muntert och Gunnels dystra stämning var som bortblåst, om det nu var kaffets förtjänst eller Arnes, som gjorde sitt bästa att muntra henne.

Men nu såg Per Görän på klockan. Det var tid att bryta upp för att hinna den långa vägen hem utan att det blev alltför sent.

XIII.

AVRESAN.

Familjen Axner hade rest den sista juli, och efter första veckan av augusti skulle även fru Grane och hennes dotter lämna pensionatet.

Fru Grane hade fått brev från häradshövdingen att en allvarlig spekulant på deras villa hade anmält sig och ville träffa henne i mitten av augusti.

Hennes vistelse i Norrland hade varit lyckosam i det fallet att hennes hälsa betydligt förbättrats. Att Gunnel var glad häröver var helt naturligt, men hon hade även andra skäl att vara glad, ty i Arne Person hade hon fått en mycket god vän, och hon kunde inte förneka inför sig själv att vänskapen var av det varmare slaget. Det kändes helt vemodigt att lämna denna trakt, där hon haft så roligt och upplevat så mycket. Det var högst ovisst om de skulle flytta till Stockholm. Ingenting kunde bestämmas, förrän villan blev såld, och det kanske inte gick så lätt.

Nå, hon tänkte nog innerst inne att Arne skulle ta reda på henne någon gång, ty att han var djupt intresserad av henne hade han mer och mindre tydligt låtit henne förstå de gånger de träffats efter bjudningen.

Han bodde numera hos direktör Mörks, och flera gånger hade såväl han som de båda systerkonen Mörk varit över till pensionatet.

Innan flickorna Axner reste, hade de och Gunnel en dag varit bjudna på middag till Mörks och tillbragt ännu en förtjusande afton där.

Det var också andra tillfällen, då hon och Arne hade träffats. Men nu var allt detta slut. De sista dagarna före avresan voro upptagna med diverse bestyr. Däremellan gjorde Gunnel långa promenader för att ta farväl av den vackra naturen och de ställen hon särskilt fäst sig vid.

En gång kom hon genom skogen med mossen, där hon och flickorna Axner varit nära att sjunka i dyn.

Vad hon mindes väl allting! Men nu aktade hon sig att komma alltför nära den förrådiska platsen.

Plötsligt hörde hon ett rop bakom sig. Med

en glad aning och bultande hjärta vände hon sig om.

— Stå stilla nu, fröken Gunnel, så får jag knäppa er med min kamera! ropade Arne, som kom fram ur skogen. Så bussigt att ni är här, så jag får er med på den vy jag tänkte ta av platsen där vi första gången möttes. Kommer ni ihåg hur rädd ni var?

— Om jag kommer ihåg? Det var just det jag stod och tänkte på, när ni ropade hallå. Utan er hjälp vet jag inte hur det hade gått med oss.

— Och hade ej en nådig försyn skickat mig i er väg den gången, vete gudarna om vi någonsin blivit bekanta. Det var min lycka det, lilla Gunnel — — Ack, förlåt, jag slopade fröken i hastigheten! Men får jag inte göra det för framtiden också?

— Jo, gärna, sade Gunnel litet förlägen och överrumplad.

— Tack skall ni ha, och så får jag heta Arne och slipper höra det tråkiga »herr Person».

Gunnel kunde inte så alldeles strax vänja sig vid förändringen och föreföll sig själv litet stel. Men Arne var bara som i sitt rätta element och pratade på helt förtroligt. Deras samtal

slutade med att han fick henne att lova att hon skulle låta honom veta, så snart det blev bestämt om deras flyttning och nya adress. Brev till honom kunde alltid adresseras till institutet, där han studerade.

Slutligen var dagen för avresan inne. Fru Anteson följde själv med till stationen, och där mötte Arne, syskonen Mörk och de herrar från verket, som åto på pensionatet.

Denna gången skulle fru Grane och hennes dotter resa med nattåget. Det stod blott ett par minuter vid stationen, så allt avskedet från vännerna var redan undanstökat, när tåget kom in.

Arne hjälpte fru Grane upp i kupén och fick då tillfälle att ge Gunnel en sista handtryckning. Så kilade han ut och tåget ångade i väg.

Så länge det var i sikte, såg han ett ljuslockigt huvud i kupéfönstret och en liten hand som viftade.

XIV.

TILL STOCKHOLM.

Så kommo då fru Grane och hennes dotter tillbaka till sitt lugna hem. Efter några dagar kom häradshövdingen med den nya spekulanten på besök.

Fru Grane hade med häradshövdingen kommit överens om ett pris för villan, som hon inte gärna kunde gå under, men spekulanten tyckte det var för högt i betraktande av den kostnad han måste vidkännas för reparationer och omändringar i den ganska förfallna villan. Ingenting blev avgjort och spekulanten avlägsnade sig med häradshövdingen.

Gunnel var förtvivlad. Skulle nu detta också gå om intet? Hon visste att försäljningssumman inte var högt tilltagen, men att modern ej kunde pruta av på den, om hon sedan skulle ha tillräckligt att leva av för sig och sin dotter och kunna kosta på henne vidare utbildning. Tänk om hon, Gunnel, nu måste avstå från

stenografikursen och utsikten att få en bra plats. Här i staden fanns det ingen sådan kurs. Och hon, som glatt sig så åt att komma till Stockholm och att —

Hon vågade inte avsluta tanken ens för sig själv, ty nu var allt så osäkert.

Fru Grane tog det mera lugnt. Någon gång skulle väl villan bli såld, och i värsta fall kanske de kunde be hennes svåger, Gunnels farbror, att bistå med ett lån för kursen.

Augusti närmade sig slutet och något vidare hade de ej hört varken av spekulanten eller häradshövdingen, då en förmiddag de båda herrarna åter kommo på besök.

Spekulanten gick en grundlig husesyn. Han hade en kort konferens med häradshövdingen, varefter den senare talade med fru Grane.

Resultatet blev att fru Grane fick jämka litet på priset för att få sälja sin villa, och som hon förr eller senare, om hon själv skulle bo kvar, måste kosta på en grundlig reparation, var det bättre att sälja till det pris hon kunde få.

Gunnel hade inte varit hemma under herrarnas besök, och när hon sedan kom hem, mottogs hon av den glada nyheten att Udden

var såld och att den nya ägaren skulle tillträda den 1 oktober.

— O, då får vi komma till Stockholm! utropade Gunnel.

— Ja, bara vi hinner ordna allt innan dess med våning och flyttning och allt.

— Vi måste skriva till farbror genast.

— Ja, jag har tänkt det, och på samma gång fråga honom och faster Amelie, om du kan få bo hos dem en månad, ty din kurs börjar ju den 1 september.

— Tänk, att det gick till slut ändå! utropade Gunnel. Minns du vad psykografen sade, lilla mamma? Allt blir bra, sade den. Kära mamma, skriv redan i dag till farbror och faster.

— Ja visst, vi har ingen tid att förlora, om du skall vara där uppe till den 1:sta.

Det kom svar med omgående att Gunnel var välkommen och att de skulle göra sitt bästa att finna en lämplig bostad till den 1 oktober.

Gunnel hade inte många dagar på sig före avresan och fick mycket att bestyra för att få allt i ordning. Hon hade också en del avskedsbesök att göra hos bekanta och skolkamrater.

Hon var glad att modern nu var så bra, att hon med den snälla Doras hjälp kunde styra med flyttningen, och denna skulle medfölja till Stockholm och hjälpa fru Grane, tills de riktigt kommit i ordning.

Det var ändå med ett visst vemod, som Gunnel den sista augusti tog avsked av sin moder och sitt gamla kära barndomshem. Den förra hoppades hon få behålla i många år ännu, men det senare var förlorat för alltid. Hädanefter skulle det blott bli ett kärt minne.

Emellertid upptogo snart tankarna på Stockholm och på framtiden henne så, att hon glömde sin vemodiga stämning. Hur skulle det bli att komma till den stora staden, där hon inte varit sedan hon var litet barn i sällskap med föräldrarna? Och hur skulle faster Amelie vara? Hon visste sig knappt ha sett henne. Kanske när hon var helt liten, och då mindes hon att hon varit rädd för henne.

Och hur skulle det bli på kursen bland alla obekanta? Och skulle hon träffa Arne? Skulle han vara sig lik männe?

Tusen frågor trängde sig på henne, och det hade blivit afton utan att hon kommit från dessa funderingar.

Men nu närmade man sig Stockholm och hennes nyfikenhet stegrades. När tåget kom ut från den långa tunneln och Gunnel i ett tag hade storstaden framför sig, strålände i ljus och blixtrande ljusskyltar, kände hennes förtjusning inga gränser. Så vackert hade hon ändå inte tänkt sig att det var, och så mycket vatten, sedan, där de tusen ljuslågorna reflekterades och glittrade.

Hon var helt bländad, när hon kom in på den dunklare stationen. Hon steg undrande ned på perrongen och såg sig tvekande omkring. Då kom ett äldre par fram till henne och frågade om hon var Gunnel Grane. Och på hennes jakande svar slöts hon hjärtligt och moderligt i sin fasters armar. Då förstod hon att alla hennes farhågor om mottagandet voro ogrundade. Även farbrodern hälsade henne hjärtligt välkommen.

Ett stadsbud anskaffades för sakerna och därpå en bil, och snart trädde Gunnel in i sin farbrors och fasters komfortabla hem.

Dagen därpå infann hon sig på kursen. Det var visserligen litet ovant och främmande i början, men det dröjde inte många dagar, innan Gunnel kände sig hemmastadd. Hon fick

flera kamrater, som hon trodde sig kunna sympatisera med.

Gunnels intryck av sitt dagliga liv i Stockholm och av sitt arbete återges bäst av följande brev till hennes mor:

»Älskade mamma!

Tusen tack för ditt rara brev. Jo, jag trivs utmärkt, fast jag ibland längtar efter dig. Jag är i alla fall så glad att du alltjämt känner dig kry, men jag ber dig innerligt att du ej överanstränger dig med allt, som är att göra nu före flyttningen.

Du skall tro att jag har det storartat här hos faster och farbror, som äro väldigt snälla mot mig och månar om mig på bästa sätt. Jag är ofta ute med faster, när jag är ledig på middagarna och har då tillfälle att se en del av Stockholm, som jag blir mer och mer förtjust i. Vi ha varit på Nationalmuséum och på Nordiska muséet, och en dag tog faster mig med till Nordiska Kompaniet, N. K. som de säga här, och där gingo vi omkring, tills vi voro riktigt trötta, men då gingo vi upp till terummet och drucko te.

Vad här är mycket att se för den som kommer från landsorten! Det är gott att veta att man har tiden för sig.

Det roligaste jag hittills haft var ändå här-omdagen, då faster och farbror bjödo mig på operan, där Carmen gavs. Det var helt enkelt bedårande, och vad det var roligt att känna igen melodierna och få dem inpassade på rätt ställe, ty musiken har jag ju hört många gånger, fast jag inte sett själva operan. Och sedan efter teaterns slut må du tro att farbror tog oss med till Royal, där vi fingo en väldigt fin supé och sågo på dans, som pågick under tiden efter en utmärkt musik.

Men, kära mamma, du får inte tro att jag bara tänker på nöjen. Jag arbetar också duktigt, om jag själv skall säga det, och jag är mycket intresserad av mitt arbete på kursen, i synnerhet av språkundervisningen. Stenografin finner jag än så länge rätt svår, men det blir väl bättre när jag kommer riktigt in i den. Att skriva på maskin är däremot inte alls så märkvärdigt, och det skall bli roligt när jag kan skriva riktigt fort. Nästan varje dag har jag mer eller mindre hemarbete.

Vad det skall bli roligt, då min älskade mam-

ma kommer hit och vi får vårt lilla hem i ordning. Farbror gör allt för att skaffa oss en lämplig bostad, och han lyckas nog snart.

Skriv snart igen, är du rar. Faster och farbror hälsa dig genom din

Gunnel.»

Sedan Gunnel kommit sig i ordning med arbetet, tänkte hon mer och mer på det löfte hon givit Arne, att underrätta honom när hon skulle komma till Stockholm. Nu kanske tiden var inne, men å andra sidan hade hon inte lovat att meddela sig med honom, förrän det blev bestämt om våningen.

Inte förrän i mitten av september hade hennes farbror funnit en antaglig sådan till rimligt pris. Gunnel fick lov att ta sig extra ledigt för att gå med och se på den. Våningen låg i ett hus långt borta i utkanten av Vasastaden, men när hon väl kommit in i den, tyckte Gunnel den var förtjusande med sina två rätt stora rum, hall, toaletterum och kök. Säkert skulle hennes mor tycka om den, och det var bäst att bestämma sig, tyckte Gunnel.

Hon skrev genast hem och berättade om allt-

sammans och hoppades att mamma skulle tycka om deras blivande bostad lika mycket som faster Amelie och hon gjorde. Efter ett par dagar kom svar att fru Grane var nöjd med vad de bestämde och att allt snart var klart för flyttningen, sedan överflödiga möbler och saker blivit sålda på auktion.

* * *

*

En dag var det någon, som ville tala med Gunnel i telefon, och när hon tog luren, igenkände hon till sin stora glädje Arnes röst. Hon fick riktig hjärtklappning.

— Äntligen har jag fått tag i dig, sade han. Du skulle ju underrätta mig, när du kom till Stockholm, lovade du.

— Men inte förrän vi fått vår nya adress, svarade Gunnel, och den har alldeles nyss blivit bestämd. Så roligt att du sökte upp mig!

— Ja, jag slog reda på din farbror i telefonkatalogen och ringde upp för att höra om du var i staden, och jag hade ju tur, eftersom jag nu har dig i andra ändan av tråden. — Men, Gunnel, kan jag inte få träffa dig?

— Jo-o.

— Om söndag kanske?

— Ja-a.

— Då väntar jag dig utanför din port klockan tolv. Passar det?

— Ja, Arne, det passar utmärkt.

— Tack och adjö då.

Gunnel lade helt förvånad på luren, glad över att få träffa Arne så snart.

Söndagen kom, och precis klockan tolv stod Arne utanför porten. Efter ett par minuter kom Gunnel ut med ett rosenskimmer över sitt leende ansikte.

Det blev ett glatt möte.

I återseendets förtjusning tog Arne Gunnel under armen och drog i väg med henne. Nu skulle de tillsammans gå ut till Djurgården, denna underbara naturpark, som Gunnel ännu inte sett.

De veckor hon varit i Stockholm hade hon

nöjl sig med den dagliga vägen till och ifrån kursen samt en och annan promenad inom staden med faster Amelie.

Hon blev alldeles betagen i Djurgårdens fagra dälдер, och när de kommo till backen ovanför Sirishof, blev hon hänförd över utsikten över Brunnsviken mellan de vita björkstammarna.

Men Arne lät henne inte hela tiden beundra naturen, han ville också prata med henne, och hon hade ingenting emot att dröja vid deras gemensamma minnen från sommaren.

— Har du träffat flickorna Axner? frågade Arne slutligen.

— Nej, inte ännu. Jag har haft rätt mycket hemarbete med stenografi och andra studier, så jag har ännu inte kommit mig för att söka upp dem som jag lovade. Men det skall väl bli sedan, när vi kommer i ordning i vårt nya hem.

— När flyttar ni in, tror du?

— En av de första dagarna i oktober, så fort flyttsakerna hinner komma.

— Och vad ska du göra nästa söndag?

— Då är mamma här, och då vill jag vara

med henne. Hon skall bo några dagar hos farbrors.

— Jaså. Då var det inte värt att jag föreslår en ny promenad.

— Nej, inte då åtminstone.

— Men en annan gång menar du väl, sade Arne.

— Ja gärna. Det är så mycket jag vill se här, och mamma orkar ju inte gå omkring som jag.

— Då skall jag bli din ciceron om du tillåter.

— Tack, det skall bli roligt.

I samma vecka anlände fru Grane med Dora. Hon skulle bo några dagar hos sina släktingar för att vila upp sig före inflyttningen och upppackningen.

Hennes svåger hade ställt en av sina magasinsskarlar och en lastbil till hennes förfogande för att med hjälp av ett par stadsbud forsla sakerna från stationen och bära upp dem till våningen. Fru Grane hade gått i förväg för att något så när bestämma, hur hon ville ha de tyngre möblerna placerade.

Ej förrän dagen efter kommo fru Grane och hennes dotter definitivt till sin nya bostad. Då hade Dora ordnat en smula i köket och i skå-

pen. Och fastän allt inne i rummen var ett kaos av packlådor och emballerade möbler, såg det ändå ut som om de kunde komma att trivas, när allt blev ordnat.

Gunnel och hennes mor hade just ätit sin middag, då det ringde på tamburdörren. De sågo undrande på varandra.

Dora kom in och sade att det var en herre, som önskade tala med fröken.

Gunnel gick ut, och där stod Arne och hälsade.

— God dag, Arne. Du här!

— Ja, jag fick den idén att titta upp ett slag och se hur ni har det.

— Det var snällt av dig. Kom in då.

Gunnel gick före för att förbereda modern.

— Mamma, det är Arne Person.

— Bed honom vara god och stiga in, fast här ser rysligt ut.

Arne var strax efter Gunnel och gick fram och hälsade.

— Förlåt den olämpliga visittiden, snälla fru Grane. Men jag tänkte att jag kanske kunde vara er till nytta en stund. Vid en installation i en ny bostad är det alltid så mycket man behöver en handräckning till.

— Tack, herr Person, sade fru Grane litet förvånat, men inte kan vi besvara er.

— Jo då. Jag gör det så gärna. Befall bara över mig.

— Ja, vi har förstås rullgardiner, som skulle upp och så några tavlor.

— Allt det där kan jag göra, bara jag har verktyg.

— Här har vi en verktygslåda, sade Gunnel. Duger den?

— Ja, för all del, här är allt jag behöver. Men en stege måste jag ha.

— Den har vi här ute. Och Gunnel styrde sina steg ut till serveringsrummet. Arne gick med och kom tillbaka med en trappestege.

Alltsammans gick så behändigt och naturligt till, att fru Grane inte längre tyckte det var så märkvärdigt, att en för henne jämförelsevis obekant ung man uppträdde så familjärt hos dem. Hon hade ju sett den växande vänskapen mellan honom och Gunnel samt hört av henne att de träffats en gång, sedan hon kom till Stockholm. Hon hade heller ingenting emot deras vänskap, ty den unge mannen föreföll mycket hygglig och sympatisk.

Hon lät de unga hållas och gick själv ut till Dora i köket.

— Gunnel, tror du att din mamma tyckte illa vara att jag kom hit nu? frågade Arne, sedan hon gått.

— Nej, visst inte. Fast du vet, man tycker ju inte precis om att ta emot främmande, när det ser ut så här. Hon är nog glad åt hjälpen.

— Och här ska arbetas, så att ni snart får litet hemtrevligt omkring er, sade Arne muntert från höjden av stegen, där han stod med en rullgardin i ena handen och en hammare i den andra. Stöden för gardinen hade han redan satt upp på rätta platser. — Tag hammaren här ett tag, Gunnel!

— Seså, nu sitter den bra och går fint att dra upp och ner, återtog han och steg ned från stegen. — Nu till de andra.

När fru Grane efter en stund kom in igen, voro rullgardinerna uppsatta i de två rummen, och nu frågades hon till råds om hur hon ville ha tavlorna placerade.

Sedan även dessa voro på sina platser, tyckte fru Grane att Arne skulle pusta ut litet.

— Det är ju inte precis nödvändigt, tyckte Arne, ni vet att jag är van vid grovarbete.

— Mamma, får vi inte ta bort emballaget på de här möblerna, så ser det strax litet trevligare ut? frågade Gunnel.

— Jo gärna.

Gunnel och Arne grepo sig an med detta arbete, och det gick obeskrivligt lätt, tyckte Gunnel, när de voro två om det och skämtade och språkade under tiden.

Efter ett par timmar hade rummen fått ett helt annat utseende och möblerna stodo alla på sin plats. Dora kom in och klarade undan allt skräpet, och därpå slogo de båda unga sig ned hos fru Grane vid bordet, som stod mitt på golvet under taklampan.

Snart nog reste sig Arne för att taga avsked. Han tyckte att han skulle lämna de båda damerna i ro.

— Nej, herr Person, ni får inte gå utan att dricka en kopp te med oss först, sade fru Grane. Ni får ta det som det är. Det är det enda jag kan göra för att visa er min tacksamhet. Eller har ni kanske något annat för er i afton?

— Nej, det har jag inte, och jag tackar er för er vänlighet.

Om en stund kom Dora in med tebrickan.

När Arne sedan skulle gå, följde Gunnel honom ut i tamburen.

— Jag är glad, Gunnel, att din mor tog emot mig så vänligt och till och med bad mig vara välkommen tillbaka. Nu behöver jag inte tänka på att göra en högtidlig visit hos din mor, vilket hade varit väldigt tråkigt.

— Och nu dröjer du väl inte så länge, innan du kommer hit och ser hur vi har det, när allting är i ordning. Jag tror vi får riktigt trevligt.

— Det är jag övertygad om. Det är alltid trevligt där du är.

— Dumma pojke! Sådant där smicker vill jag inte höra. Adjö med dig nu, innan du säger några mer dumheter.

— Adjö, Gunnel, vi ses snart igen.

Som de kommit överens, gingo Gunnel och Arne ut på långpromenad om söndagarna. En söndag gingo de till Skansen och sammanträffade där med Märta Axner och Per Göran Mörk.

Naturligtvis slogo de sig tillsammans och gingo omkring och tittade på stugor och djur och ett som annat.

Gunnel föredrog stugorna, ty hon tyckte det

var synd om de i burar instängda djuren. Simfåglarna däremot roade henne, emedan de tycktes trivas utmärkt och hade till en viss grad sin frihet; likaså sälarna, som hade stort utrymme att tumla om i.

De kommo så småningom till trakten kring Bredablick och Högloftet, vilket särskilt slog an på Gunnel genom sin gammalnordiska byggnadsstil. Men rätt vad det var fingo de höra en gammaldags polska spelad på fiol, och lockade av ljudet kommo de till den lilla lunden kring våffelbruket, där ett par bondspelmän sutto och gnedo sina felor.

— O, detta påminner om vår midsommardans! utbrast Märta. Tycker ni inte det? vände hon sig till Gunnel och Arne.

— Jo visst, sade Arne och såg leende på Gunnel. Ni kanske har lust att slå er ned här och smaka på våfflorna?

— Nej, låt oss hellre gå ned till Solliden och höra på den musiken, där är så härligt, tyckte Märta.

Ja, det var alla med på.

Där var som vanligt fullt med folk över hela planen samt på verandorna till restaurangen. Emellertid lyckades Per Göran, som gått ut

på rekognoscering, skaffa ett ledigt bord på den övre verandan, där de slogo sig ned för att dricka kaffe.

Sedan Gunnel en stund beundrat utsikten, sade hon till Märta:

— Hur mår Sonja nu för tiden och vad gör hon?

— Tack, hon mår bra, men hon är inte road av att gå på Skansen, åtminstone inte på en söndag. Hon är ute på annat håll.

— Jag tycker här är väldigt trevligt och vackert, och så bra musik sedan, sade Gunnel.

— Jag tycker också det är roligt att komma hit någon gång i trevligt sällskap, sade Märta med en skälmsk blick på Per Göran.

— Vad tänker ni ha för er i vinter, Sonja och du? undrade Gunnel.

— Jo, jag har redan börjat på Tekniska skolan, och Sonja skall resa utrikes för att förkovra sig i språk, som det heter.

— Så lycklig hon är, som får komma ut i världen och se sig om! sade Gunnel med en suck.

— Ja visst är hon det.

De sutto länge kvar och hörde på musiken och pratade, men som det led mot middagsti-

den, måste de draga sig nedåt staden igen för att i tid hinna till sina respektive middagar. Innan de skildes åt, gjorde de emellertid upp att snart träffas en kväll och gå ut på en restaurang och dansa.

XV.

EFTER FERIEEN.

Det led mot hösten. Gunnel och hennes mor kände sig nu fullt hemmastadda i den lilla stadsvåningen. Någon egentlig saknad efter det förra hemmet kände de ej. Alltsedan ingenjör Granes död hade de satt sig in i att förr eller senare sälja villan och flytta från den lilla staden, där det ej fanns möjlighet för Gunnel att få utbildning och senare ett levebröd. Därtill var det förenat med alltför stora kostnader för de båda ensamma kvinnorna att behålla huset. De kände sig alltså nöjda och belåtna och trivdes allt bättre i storstaden.

Fru Granes hälsa var nu tillfredsställande, och hon tyckte det endast var ett lagom arbete att sköta det lilla hushållet och hemmet. Därför utan hade det nog blivit långsamt hela förmiddagarna, när Gunnel var borta. De hade lyckats att få en god hjälp, en ung hustru, som kom en gång i veckan för allt tyngre arbete.

Gunnel hade fortfarande mycket att göra på kursen. Språken roade henne alltjämt mest, men sedan hon kommit sig mer in i stenografien, fann hon detta arbete mycket intressant och föresatte sig att bli riktigt »urstyv» däri, som hon brukade säga till modern. Ofta om kvällarna, sedan hon slutat sitt hemarbete för dagen, bad hon modern läsa högt ur någon bok eller tidning, för att hon skulle kunna öva sig på egen hand att stenografera efter läsningen.

Med kamraterna hade hon nu blivit riktigt bekant men umgicks förtroligt blott med ett par av flickorna. Dessa brukade hon någon gång besöka i deras hem och de brukade komma till henne. Ett par gånger under terminen hade det hänt att hon medföljt några av kamraterna på biograf, varefter de gått ut tillsammans för att prata en stund vid en kopp kaffe.

Men söndagsförmiddagarna hade hon lediga för Arne, som alltid kom för att hämta henne till en promenad. Var vädret dåligt gingo de på något museum, och dessa besök roade dem mycket. Det hände ej sällan att Arne blev bjuden på en enkel söndagsmiddag hos fru Grane, och detta var en välkommen omväx-

ling för honom, som annars var hänvisad till sitt matställe.

Arne och Per Göran Mörk träffades rätt ofta. De kommo överens om att en gång under höstterminen bjuda sina flickor på Royal en kväll när det var dans. Detta borde ske i slutet av november, då ingenjör Bjarne skulle komma till Stockholm i något uppdrag från direktör Mörk, och då kanske han kunde förmå Sonja att följa med ut, såvida hon ej hunnit bli alltför blaserad på sådana nöjen. Men efter vad Märta sade, hade hon mindre ofta än förr varit ute och dansat, och hennes beramade utlandsresa hade blivit uppskjuten tills vidare.

Gunnel hade i god tid blivit förberedd på det tilltänkta nöjet och hade skaffat sig en ny dansklänning, som klädde henne förträffligt. Mellan henne och modern hade det varit en livlig överläggning om huruvida hon skulle kunna använda den vita hon hade, men resultatet hade blivit att de gått ut tillsammans och sett på klänningar i de stora modehusen och slutligen fastnat för en modellklänning i ljus malvafärg.

På den utsatta dagen kom Arne och hämtade Gunnel vid åttatiden på aftonen.

— Kära Gunnel, vad du är fin! Kunde Arne inte låta bli att utbrista, när han fick se henne.

— Det är heller inte var dag jag kommer till Royal, och detta är första gången. Du är just inte van att se mig så vidare fin, stackars Arne, men för en gång hoppas jag du får heder av din dam.

— Så du säger. Jag har väl alltid heder av dig, om vi skall tala om det, men i kväll är du väldigt stilig, sade Arne med beundrande blickar.

— Det kanske du inte tycker, när du får se en massa andra riktigt eleganta damer. Men apropå det, kommer Sonja med?

— Jo då. Bjarne ringde upp för att hälsa på henne, och då bad hon honom komma på visit, och på hans förfrågan hade hon inget emot att följa med på vår lilla tillställning.

— Så-å. Hon kanske har blivit mjukare nu.

— Ja säkert. Och jag har aldrig sett Bjarne se så glad ut.

— Och Märta är naturligtvis bjuden av Per Göran?

— Ja, han intresserar sig inte för någon annan. Men är du färdig nu så går vi. Vi tar

spårvagn ned, så bjuder jag på bil för hemfärden.

— Jag skall bara säga adjö till mamma.

Gunnel försvann för att strax därpå återkomma med fru Grane, som ville hälsa på Arne, för vilken hon hade en viss svaghet.

— Adjö med er nu, och, Arne, låt inte Gunnel komma för sent hem. Hon skall upp lika tidigt som vanligt i morgon.

— Tant kan vara lugn, jag skall nog ta vård om henne.

— Adjö, lilla mamma!

— Adjö, kära barn, och roa er bara nu!

De skyndade hastigt nedför trapporna.

Det var ett glatt sällskap på sex ungdomar, som vid niotiden trädde in på Royal. Ingenjör Bjarne kunde ha skäl i att vara belåten, ty Sonja var mer tillgänglig än hon någonsin visat sig, och det där draget av stramhet, som hon ofta haft under deras samvaro på sommaren, var totalt försvunnet.

Märta var pigg och munter som vanligt och tycktes besluten att roa sig bra. Att hon ingenting hade emot att uppvaktas av Per Göran kunde var och en se.

Gunnel, som aldrig förr befunnit sig i en

så elegant danslokal, såg sig om med strålande ögon, och när musiken spelade upp till dans, sökte hennes blick ofrivilligt Arne, som också gjorde sig redo att föra henne ut i dansen.

Herrarna hade försäkrat sig om ett bord med förfriskningar, dit sällskapet tog sin tillflykt mellan danserna och där de även skulle supera.

Att aftonen blev glad behöver ej sägas. Det var först vid ettiden på natten som de tänkte på att bryta upp.

Då Gunnel äntligen kom hem, tyckte hon att hon aldrig upplevat något så förtjusande och fann att livet var härligt.

Så kom slutet på terminen och jullovet. Arne kom till Granes på avskedsvisit, innan han reste hem för att jula. Gunnel tyckte det skulle bli tomt efter honom de tre veckor ferierna varade, men hon tröstade sig med att tiden gick fort. Hennes mor och hon voro bjudna att tillbringa helgdagarna hos farbroderns. Under höstens lopp hade de varit där flera gånger och alltid haft trevligt i det vänliga hemmet.

När vårterminen började var det med stärkta krafter, som Gunnel återtog sitt arbete. Efter denna termins slut hoppades hon att få en

god stenografplats. Ibland smög sig den tanken på henne, att hon kanske snart skulle bli tagen från sitt arbete, om Arne möjligen var så fästad vid henne, att han ville göra henne till sin hustru. Men han kunde ju inte gifta sig än på några år, och för resten, vem vet om han då ännu tänkte på henne eller om hon själv då vore villig att gifta sig med honom. Nå, detta fick framtiden utvisa. Nog kände hon nu som om han vore den ende, och hon var också tämligen säker på hans känslor.

Emellertid led det mot slutet av januari utan att Arne låtit höra av sig, och hon visste att hans termin redan hade börjat.

Vad kunde det bero på att han inte telefonerade eller kom upp till dem som han brukade?

Gunnel började bli fundersam.

En lördag var det en manlig kamrat till henne, som frågade om hon ville göra honom sällskap på en biograf på kvällen. Den film han föreslagit gavs på den nya Chinabiografen. Där hade Gunnel aldrig varit och hon tackade och lovade att komma med.

De möttes i vestibulen, och snart sulto de bänkade i den stora eleganta lokalen.

De pratade helt glatt om litet av varje, då Gunnel plötsligt tvärtystnade. Hennes ögon blevo runda av häpnad, ty ett par tre bänkar framför dem satt Arne Person med en ung dam, med vilken han tycktes vara mycket bekant. Gunnel kände ett styng i hjärtat. Där fick hon förklaring på varför han inte låtit höra av sig. Han var tydligen upptagen på annat håll. Den unga damen såg söt ut och tycktes mycket intresserad av sin kavaljer.

Gunnels sällskap undrade vad som tog åt henne som blivit så tyst. Han följde riktnin- av hennes blick och märkte att hon oavvänt stirrade på ett par, som satt några bänkar framför dem. Han tyckte sig igenkänna den unge mannen, vilken han någon gång sett komma för att hämta Gunnel efter lektionstidens slut.

— Ser ni någon bekant? frågade han.

— Ja, en som jag inte hört av på länge, svarade Gunnel.

Mer blev det ej sagt, ty nu började musiken. Det mörknade i salongen, och stjärnorna tän- des i taket. Gunnel, som annars älskade musik, var nu alltför förströdd för att höra på. Hon hade alltjämt sina blickar riktade mot Arne

och hans dam, och under hela föreställningen hade hon sina tankar mer på dem än på själva filmen. Under de korta mellanakterna gjorde hon sitt bästa för att inte vara oartig mot sin kavaljer och försökte språka och se glad ut.

När de sedan kommo ut, bar det sig inte bättre än att hon i trängseln kom alldeles i närheten av Arne och hans dam. Han hälsade glatt som vanligt men gjorde intet försök att närma sig henne, då han såg att hon hade sällskap. De båda paren skildes och försvunno i trängseln åt var sitt håll.

Den natten sov inte Gunnel lika lugnt som vanligt. Hennes tankar kretsade ständigt om Arne, men hon sade sig själv, att hon ju ingen rättighet hade över honom. Han kunde naturligtvis sällskapa med vem han ville liksom hon själv. De voro ju inte bundna vid varandra på något sätt. Det var bara hon som varit så dum och trott sig säker på honom.

Nå, det var bra att han fått se att hon inte uteslutande var hänvisad till hans sällskap. Men i alla fall var det ovänligt av honom att inte ens hälsa på henne i telefon, då han troligen varit en hel vecka i Stockholm.

På detta sätt malde hennes tankar, tills hon äntligen somnade framåt morgonen. Hon vaknade sent med en olustkänsla, som hon först inte kunde förklara, men när hon fick tänka sig om, stod alltsammans klart för henne.

Hon anade att Arne skulle komma upp till dem på förmiddagen, och vid ettiden ringde det på tamburdörren. Med bultande hjärta och en ny osäkerhetskänsla gick Gunnel att öppna.

Där stod Arne leende och räckte henne handen. Hon bad honom vänligt att stiga in och försökte vara som vanligt i sitt sätt.

— Välkommen, Arne, vad du har dröjt länge med att komma till oss.

— Det gläder mig att du säger så, men saknat mig så mycket har du väl inte.

— Vad menar du med det?

— Du var ju ute och roade dig med en annan herre i går afton.

— Och jag såg dig med en dam, så för den delen... Men jag förstår att det är för hennes skull du glömt bort mig.

— Å, Gunnel! Hur kan du tro att jag glömer dig. Det var prästens dotter hemifrån, som kom upp till Stockholm samtidigt med mig i sällskap med sin mor. Jag var ju skyl-

dig att visa dem litet artighet och tog hand om dem på lediga stunder. I dag på morgonen har de rest.

Gunnel kände en lättnad men hon sade:

— Du såg i alla fall rätt intresserad ut av flickan och hon av dig, föreföll det.

— Ja, såsom man intresserar sig för barn-
domsvänner, med vilka man har många ge-
mensamma minnen.

— Du kunde i alla fall ha telefonerat till mig.

— Det kunde jag visst ha gjort, men man kan inte i telefon stå och förklara allt möjligt, och jag ville inte träffa dig, förrän jag var fri igen.

— Jaså, var allt vad Gunnel sade.

— Seså, Gunnel, låt oss inte nu bli ovänner. Jag har ju ingenting förbrutit, och du har ju själv varit ute med en annan.

— Ja, det kunde jag väl vara om jag ville.

— Gunnel, räck mig nu din hand, så är allt bra igen. Du vet nog att jag inte sviker dig. Nog kan väl vi lita på varandra.

Gunnel gjorde som han bad och de följdes åt in till fru Grane, som hälsade Arne med ett hjärtligt »välkommen åter».

Fru Grane hade suttit och läst i tidningen, och plötsligt sade hon:

— Kan ni tänka vem som är förlovad?

— Nej, vem då?

— Sonja Axner.

— Med vem? Med vem? kom det från de unga på en gång.

— Ja, det är det mest förvånande. Med ingenjör Bjarne.

— Nej, vad säger mamma! Har hon verkligen beslutat sig därför. Får jag se annonsen. Så roligt!

— En präktigare man kan hon aldrig få, sade Arne. Och hon behöver nog inte bosätta sig uppe i Norrland, för det är frågan om en bättre anställning för honom här i Stockholm.

Det var ett strålände januariväder med gnistrande snö. Gunnel och Arne gjorde sig i ordning för sin vanliga söndagspromenad, och fru Grane bad Arne vara välkommen till middagen.

De gingo utåt Ulriksdalshållet. Det lilla ovädersmolnet, som hotande förmörkat deras vänskaps himmel, var alldeles bortblåst. Medan de gingo, rörde sig samtalet helt naturligt om den nya förlovningen, och Arne sade:

— Jag trodde verkligen inte Sonja om att vara så förståndig. Jag trodde att hon var alltför bortskämd och fikade efter ett finare parti.

— Sonja har blivit ganska förändrad till sin fördel på sista tiden, och jag tror att hon är mycket fästad vid Bjarne.

— Han har från första stunden varit förtjust i Sonja, och det var roligt att han fick henne.

— Och Märta och Per Göran Mörk kanske också blir ett par, sade Gunnel. Atminstone ser det så ut nu.

— När blir det vår tur då, Gunnel? sade Arne och stannade.

Gunnel slog tigande ned ögonen. Det var ej utan att hennes kinder bleknade litet vid denna avgörande fråga.

— Kan du hålla nog av mig för att vilja förena ditt öde med mitt? Och framför allt vänta på mig, tills jag får en ställning där hemma vid bruket och kan skaffa oss ett eget hem?

Arne såg henne allvarligt in i ögonen, och hon besvarade varmt och innerligt hans blick, medan hon räckte honom handen.

— O, Arne, är det verkligen sant att du vill ha mig!

— Har du inte förstått det hela tiden, lilla kära Gunnel?

De hade kommit in i den vintervita skogen under furornas höga tempelvalv. En högtidlig stämning grep dem, och helt allvarligt tog han henne i sina armar och tryckte en kyss på hennes läppar.

INNEHÅLL

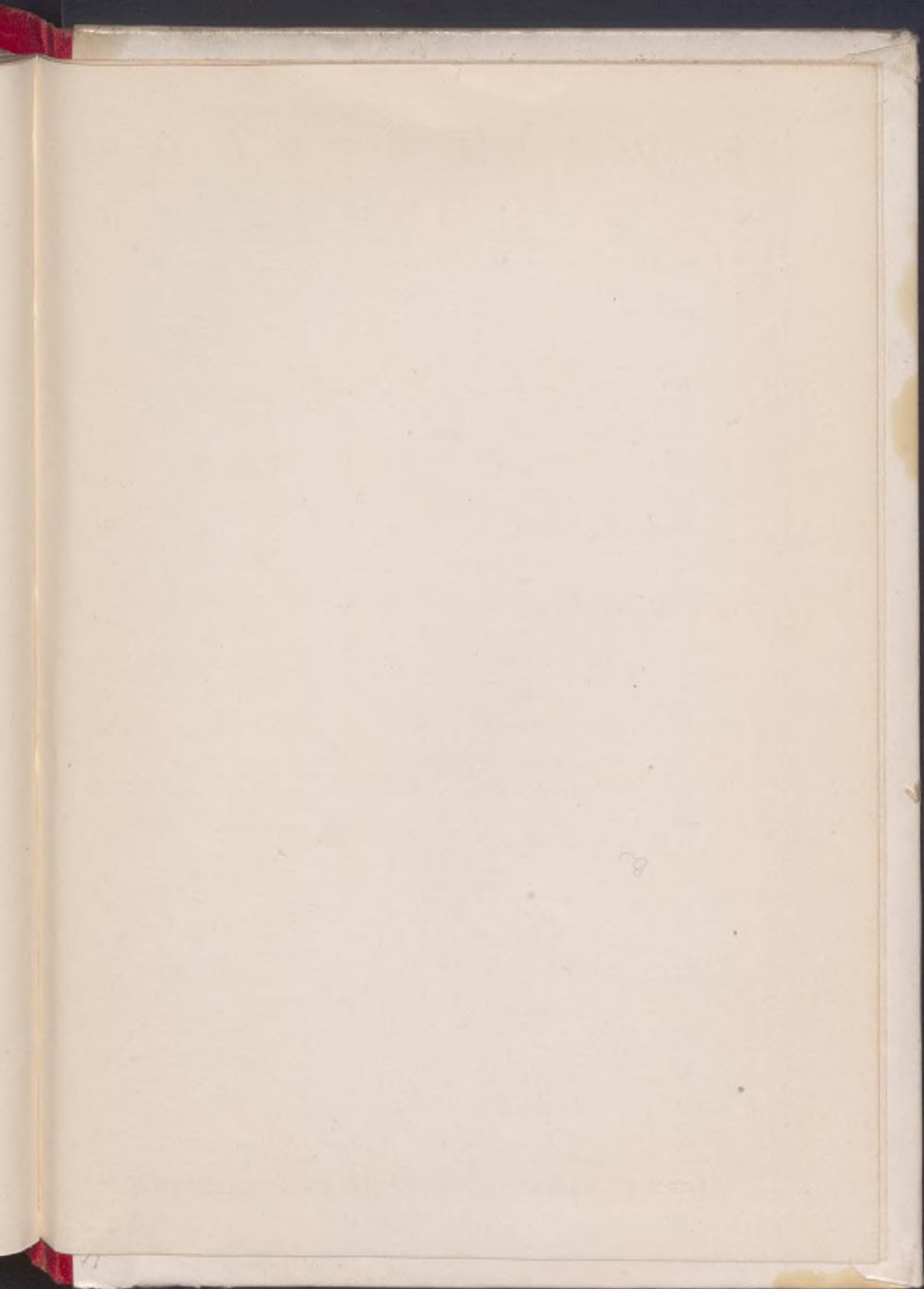
I. Gunnel slutar skolan	5
II. Pensionatet	13
III. Den okände räddaren	22
IV. Regnvädersdagar	31
V. Midsommar	39
VI. Vid dansbanan	47
VII. Ett spännande skådespel	62
VIII. En utfärd	71
IX. En aftonpromenad	84
X. Familjen Mörk	93
XI. Den stora bjudningen	98
XII. En utfärd med bil	109
XIII. Avresan	119
XIV. Till Stockholm	123
XV. Efter ferien	143

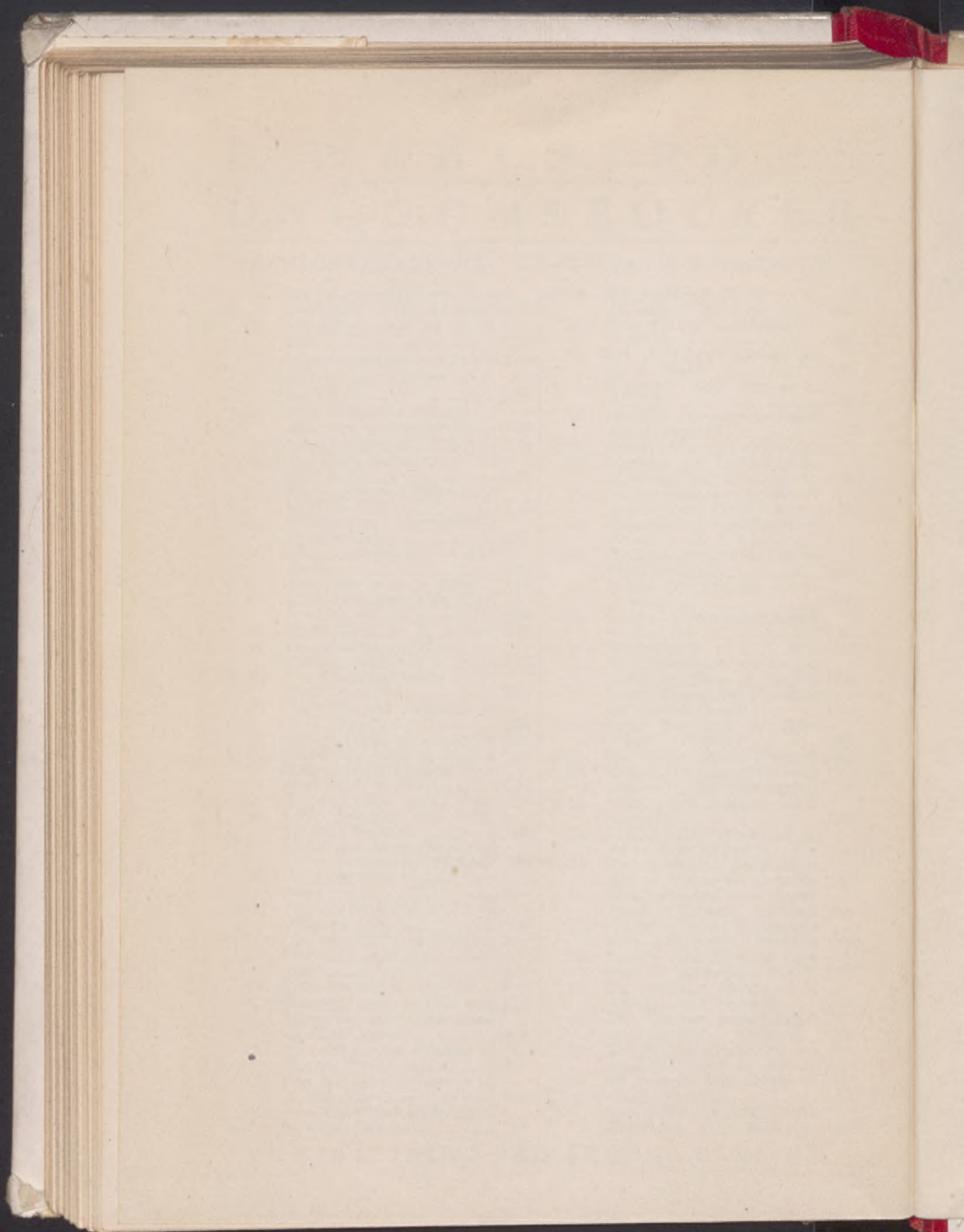
B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

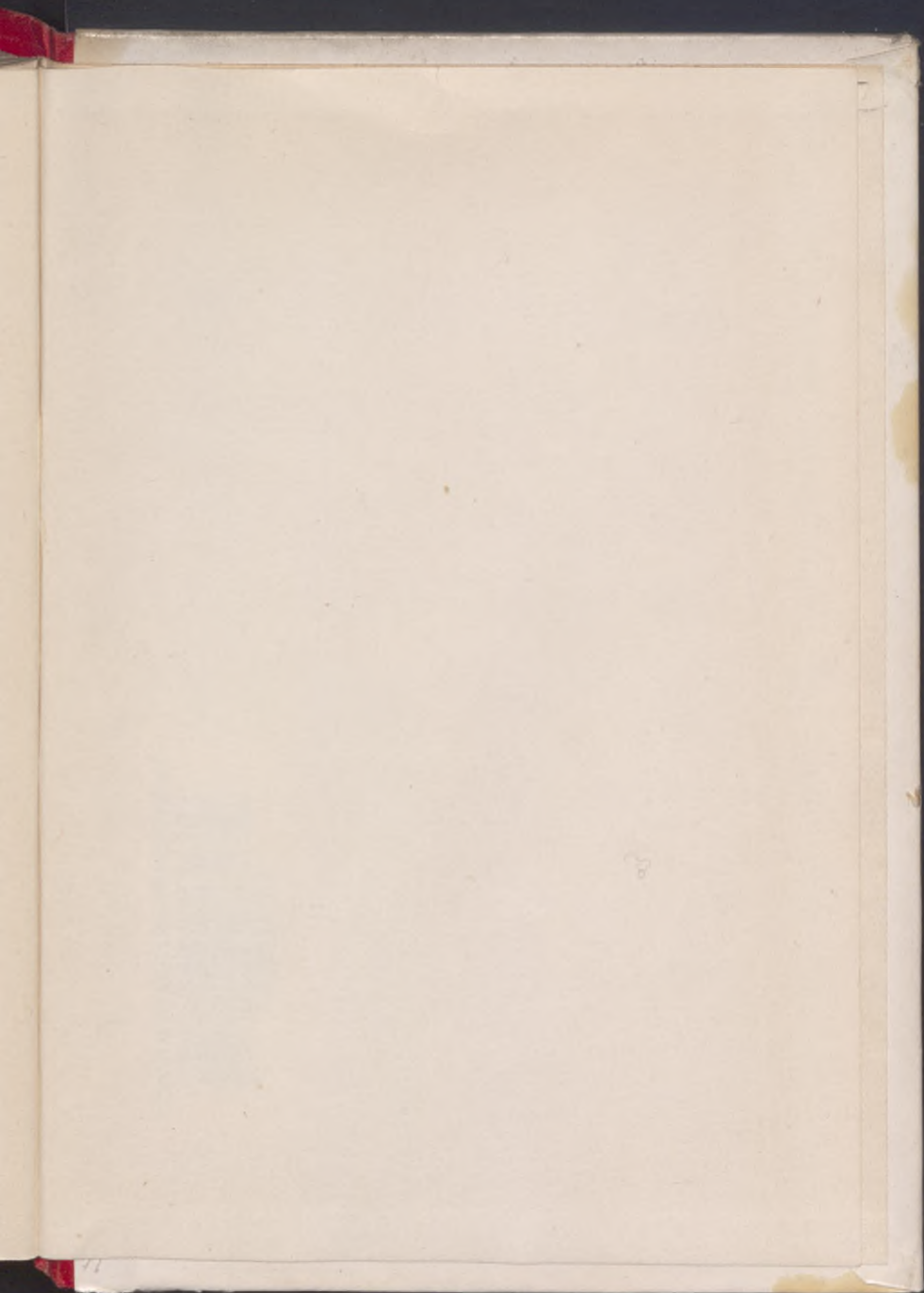
KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

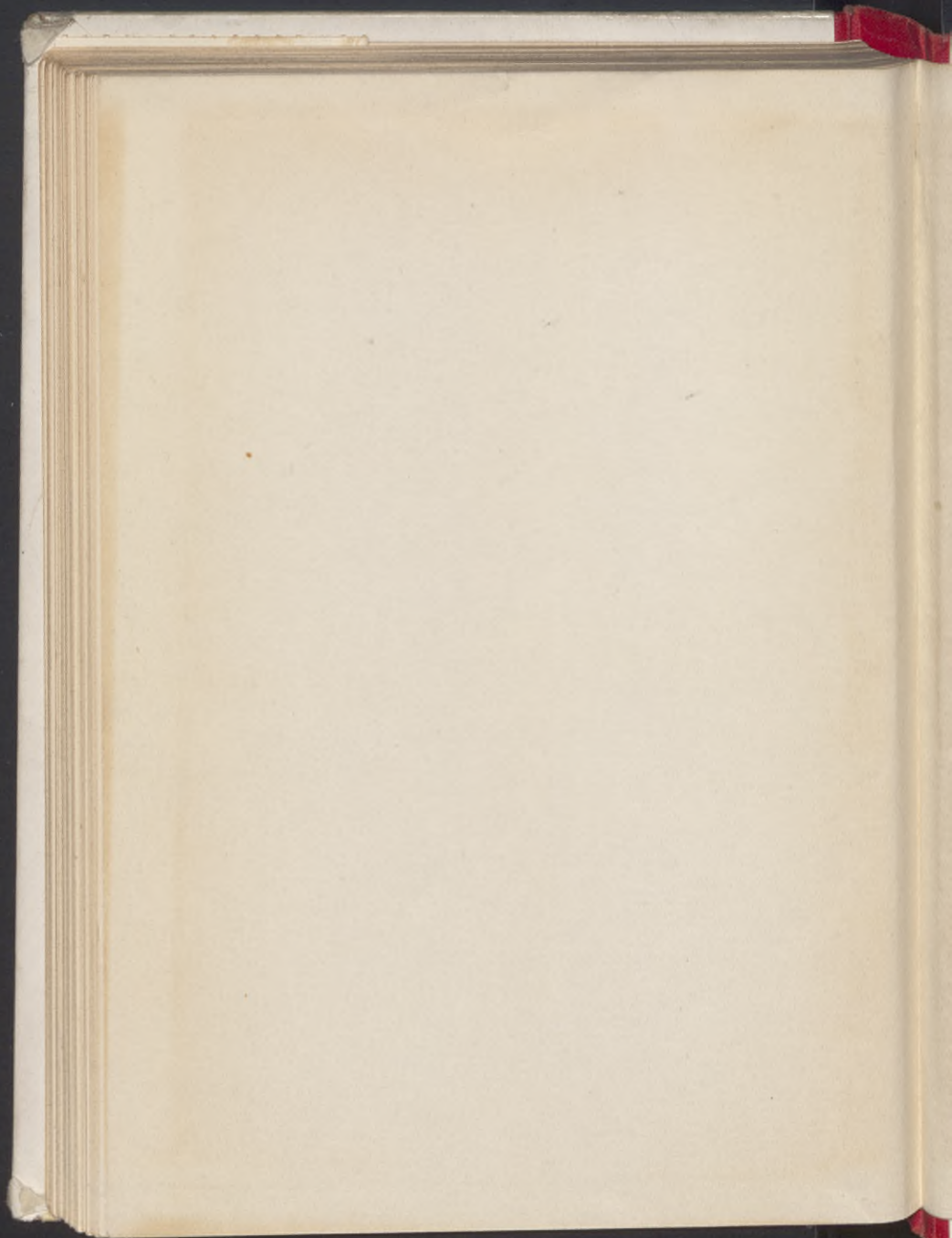
4. <i>Bland guldgrävare och indianer</i> av G. A. Henty 1.50	49-50. <i>En präktig flicka</i> av L. M. Alcott. Flickbok 2.75
6. <i>Ljudlösa steg</i> av E. S. Ellis 1.50	51. <i>Den förste svensken</i> av Radscha 1.75
7. <i>Silverormen</i> av Axel Kerfve 1.50	52. <i>S:t Markus-Lefonet</i> av G. A. Henty 1.75
10. <i>Spöket på floden</i> av E. S. Ellis 1.50	53. <i>Indianer och vita</i> av E. S. Ellis 1.75
12. <i>Sam Engrens äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve ... 1.50	54. <i>Martin Forster</i> av Friedrich J. Pajeken 1.75
13. <i>Jetro Juggens</i> av E. S. Ellis 1.50	55-56. <i>Pieter Maritz</i> av Niemann 2.75
17. <i>Björnjägarens son</i> av Karl May 1.50	57. <i>Barnen på Böljenäs</i> av K. Wenström. Flickbok ... 1.75
19. <i>Nybyggarna i Kentucky</i> av E. S. Ellis 1.50	58. <i>Prinsessan på ärten</i> av Anna Bjerke. Flickbok 1.75
20. <i>Winnetus testamente</i> av Karl May 1.50	59. <i>Blockhuset vid Hocking River</i> av E. S. Ellis 1.50
24. <i>Blockadbrytaren</i> av Axel Kerfve 1.50	60. <i>Guldsökarna i Texas</i> av Gunnar Örnulf 1.50
25. <i>Hjortfot</i> av E. S. Ellis ... 1.50	61. <i>Indianhövdingen</i> av E. S. Ellis 1.50
26. <i>Lilla prinsessan</i> av F. H. Burnett. Flickbok 1.50	62. <i>Gabu, grottmänniskan</i> av Radscha 1.50
27. <i>Järnhjärta</i> av E. S. Ellis 1.75	63. <i>Rödskjorta</i> av E. S. Ellis 1.50
28. <i>En yrhätta</i> av Emmy von Rohden. Flickbok 1.50	64. <i>Med rödskind</i> på krigssträt av Chas. R. Kenyon 1.50
29-30. <i>Tre kommandörer</i> av W. H. G. Kingston 3.—	65. <i>Sven Vägmans äventyr</i> av Gunnar Örnulf 1.50
31. <i>Hjortfot på Prärien</i> av E. S. Ellis 1.50	66. <i>Lilla kusinen</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50
32. <i>Smugglarna</i> av A. Kerfve 1.75	67-68. <i>Värnlös</i> av Malot. Flickbok 2.50
33. <i>Kaparens guld</i> av Wilkins 1.75	69. <i>Med luftskepp till Nordpolen</i> av Roy Rockwood ... 1.50
34. <i>Hjortfot i Klippiga Bergen</i> av E. S. Ellis 1.50	70. <i>Klämmiga pojkar</i> av E. Lieberath 1.50
35. <i>Regnbågsön</i> av L. Tracy 1.75	71. <i>Julle, Långstroppen o. vi</i> av Ebbe Lieberath 1.50
36. <i>Lilla hennes nåd</i> av E. Jepson. Flickbok 1.50	72-73. <i>Det sjunkna guldskeppet</i> av Hanns von Zobelitz 2.50
37. <i>Yrhättan som förlovad</i> av E. v. Rohden. Flickbok 1.50	74. <i>Trollsländan som backfisch</i> av Clément. Flickbok 1.50
38. <i>Vargjägarna</i> av J. O. Curwood 2.—	75. <i>Nelly o. hennes vänner</i> av v. Vietinghoff. Flickbok 1.50
39-40. <i>Tre amiraler</i> av W. H. G. Kingston 3.—	76. <i>Bessie och hennes bröder</i> av Habberton. Flickb. 1.50
41. <i>Havets herre</i> av Strang... 2.—	77. <i>En modern flicka</i> av A. Baadsgaard. Flickbok 1.50
42. <i>Skattsökarna</i> av J. O. Curwood 2.—	78. <i>Tre flickor på äventyr</i> av Anne Lykke. Flickbok... 1.50
43. <i>Sjörövaren</i> av Marryat ... 2.—	79. <i>Trollsländan som förlovad</i> av B. Clément. Flickb. 1.50
44. <i>Öknens ande</i> av Karl May 2.—	80. <i>På äventyrliga stigar</i> av Gustaf Bolinder 1.50
45. <i>Myteriet på Grosvenor</i> av Clark Russell 2.—	81. <i>Kolonisterna vid Ohio-floden</i> av E. S. Ellis 1.50
46. <i>Ej som andra flickor</i> av Carey. Flickbok 2.—	
47. <i>Vid indiagränsen</i> av G. A. Henty 2.—	
48. <i>Överfallet på nybygget</i> av Olov Thomas 2.—	

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001891363

- 25

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

82. Sam Engren på nya äventyr i Mexiko av <i>Kerfve</i> ... 1.50	117. PärLöns hemlighet av <i>Radscha</i> 1.50
83-84. Korallön av <i>Ballantyne</i> ... 2.50	118. I kabylernas våld av <i>Kurt Lange</i> 1.50
85. Den gyllene staden av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	119. Ett klöverblad på äventyr av <i>Ester Bolinder</i> . Flickb. 1.50
86. Myteriet på Capella av <i>Radscha</i> 1.50	120-121. Våra vänner från i fjol av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickb. 2.50
87. Vikingablod av <i>Ax. Kerfve</i> 1.50	122. Ensam i världen av <i>Inga Bergfält</i> . Flickbok 1.50
88. Sten Hane av <i>Nils Hydén</i> 1.50	123. Familjen på "Villervalan" av <i>Ethel S. Turner</i> . Flickbok 1.50
89. På strövtåg med Hjortfot av <i>E. S. Ellis</i> 1.50	124-125. Rosenkedjan av <i>Bertha Clément</i> . Flickbok 2.50
90. Cowboy-Kitty av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	126. Brita ifrån Skeppargränden av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50
91. Stora syster av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok ... 1.50	127. Bergsindianernas skattkammare av <i>G. Bolinder</i> 1.50
92. Moster Saras skyddsling av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50	128. Den gula drakens hämnd av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
93. Åtta kusiner av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickbok 1.50	129. Fyrtornet vid världens ände av <i>Jules Verne</i> 1.50
94. Ett hjärta av guld av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok ... 1.50	130-131. Den svarte fribytaren av <i>G. Leijonshöld Oxenstierna</i> 2.50
95. Rosor i blom av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickbok 1.50	132. Det stora äventyret av <i>Kurt Lange</i> 1.50
96. Cowboyprinsessan av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	133. Flygande Pilen av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
97. Flickförbundet Silverkorset av <i>B. Clément</i> . Flickb. 1.50	134. Meg och hennes syskon av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50
98. Yngsta syster av <i>Ingeborg Vollquartz</i> . Flickbok 1.50	135. Katy i hemmet av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok 1.50
99-100. Incasindianernas skatt av <i>G. A. Henty</i> 2.—	136. Lilla fröken Dorit av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50
101. Tappra kamrater av <i>G. Bolinder</i> 1.50	137. Gunnels sommarsaga av <i>Kerstin Wenström</i> . Flickbok 1.50
102. Piraterna på Gula floden av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	138. Trädgårdsmästarens barn av <i>A. Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50
103. Mänlandet av <i>Niels Meyn</i> 1.50	139. Fem vänner på äventyr av <i>Ester Bolinaer</i> . Flickbok 1.50
104. I rödskindens våld av <i>E. S. Ellis</i> 1.50	140. Fröken detektiv av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50
105. I valet och kvalet av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok ... 1.50	141. Bland tibetaner och äventyrare av <i>Kurt Lange</i> 1.50
106. Lilla guvernanten av <i>K. Lie</i> . Flickbok 1.50	142. Guldflodens väktare av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
107. Sju syskon av <i>E. S. Turner</i> Flickbok 1.50	143. I svartfotindianernas spår av <i>Edward S. Ellis</i> ... 1.50
108. Grevinnan Wally av <i>B. Clément</i> . Flickbok 1.50	144. Atlantis skattkammare av <i>Niels Meyn</i> 1.50
109-110. Unga kvinnor av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickbok 2.50	145. I Rif-piraternas våld av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
111. Guldfågeln av <i>Ingeborg Vollquartz</i> . Flickbok 1.50	146-147. Skatten i Silversjön av <i>Karl May</i> 2.50
112. Hjortfot i vildmarken av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50	
113. I den gula drakens klör av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	
114-115. Ett lejon till sjöss av <i>G. Leijonshöld Oxenstierna</i> 2.50	
116. Den vite indianhövdingen av <i>Gustaf Bolinder</i> ... 1.50	